

# Giới thiệu Thiên Thần Đeo Mặt Nạ

Tình yêu là thứ tình cảm xuất phát từ hai phía trái dấu, người ta nói rằng tình cảm này là sự bù đắp cho nhau, cả hai người sẽ cùng đứng về một phía nhưng tình cảm của nhân vật chính trong truyện Thiên Thần Đeo Mặt Nạ là thứ tình yêu hai thái cực.

Truyện là tình cảm không thể nói ra, gắn bó với nhau đến nỗi có thể hi sinh tất cả, là nỗi đau dằn vặt ngăn trở.  
Giữa tình yêu và thù hận...

Giữa sự thực và ảo tưởng...

Là làn ranh của máu và nước mắt!

Chúng ta ở hai thế giới khác nhau...

Cả hai đều nghĩ họ là hai thái cực và sẽ yêu đối phương hơn chính bản thân nhưng lại chẳng thể trọn vẹn nói ra câu em/ anh yêu anh/ em. Cho đến cuối cùng... liệu chúng ta... có thể níu giữ lấy nhau không...? Cùng đọc truyện teen đầy cảm xúc này nhé !!!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Đeo Mặt Nạ* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 1: Chàng Trai Đeo Mặt Nạ

Trời đã bắt đầu vào Đông, những cơn gió lạnh buốt mạnh bạo thổi vào những lọn tóc nâu xoăn nhẹ của cô gái nhỏ nhắn. Cô mình trong chiếc áo len xám to sụ, Minh dạo bước trên con hẻm vắng tanh. Bấy giờ trời đã tối, tiếng gió rít lên làm không gian như đặc quánh lại, bất giác cô rung mình.

Tiếng động cuối con hẻm làm Minh chú ý, nhẹ nhàng bước đến gần, cô giật bắn khi từ trong con hẻm tối om, một chàng trai đeo mặt nạ phóng nhanh ra, tay phải anh ta ôm lấy vai trái, máu loang đỏ cả chiếc áo sơ-mi trắng. Nhìn thấy Minh, chàng thanh niên đưa ngón trỏ lên miệng, làm dấu im lặng. Minh đưa đôi mắt sắc lạnh nhìn chàng trai. Nhưng ngay lập tức, tia lạnh từ đôi mắt cô nhanh chóng bị dập tắt khi bắt gặp sự ấm áp trong đôi mắt của người đeo mặt nạ. Một sự thân quen kỳ lạ từ chàng trai khiến Minh ngạc nhiên, cảm giác mơ hồ như đã gặp ở đâu đó, cô cố nhìn kỹ hơn nhưng ngoài đôi mắt ấm áp, Minh chỉ nhìn thấy chiếc mặt nạ vàng cứng nhắc. Chàng thanh niên nhanh chóng biến mất, Minh vẫn đứng đó, gương mặt lãnh đạm cùng đôi mắt lạnh lùng vẫn nhìn chăm chăm vào nơi chàng trai vừa đứng. Một lúc lâu sau đó, Minh mới rời đi, căn hẻm lại im ắng như thường.

\*\*\*\*\*

Khoác vội chiếc áo len, Minh chạy thật nhanh ra trạm xe buýt, cô không muốn trễ học do cái tật ngủ quên của mình. Đi ngang qua con hẻm hôm qua, hình ảnh chàng trai đeo mặt nạ thoáng hiện lên, Minh lắc đầu xua đi hình ảnh đó rồi đi tiếp.

Khi đã yên vị trên chiếc xe buýt quen thuộc, Minh rút cuốn sách ra đọc. Đôi mắt lạnh giá nhìn lơ đãng ra ngoài cửa sổ. Chợt, một bóng áo trắng trông khá quen lướt vội qua làm Minh bật dậy, bóng người quay lại, đôi mắt ấm áp và chiếc mặt nạ vàng chăm chú nhìn cô. Chàng trai khẽ nheo mắt, hình như là đang cười. Rồi đột nhiên, chàng trai biến mất giữa dòng xe cộ đông đúc. Minh ngậy người ra một lúc rồi lại tiếp tục đọc sách. Không ai nhận ra sự khác biệt của cô, Minh vốn là một người biết che giấu cảm xúc, cô thuộc tuýp người trầm tính, rất ít khi có một nụ cười đúng nghĩa, nếu như không muốn nói là lạnh lùng và vô cảm. Có thể nói, Trịnh Tú Minh là một tảng băng không biết cười và không biết nói, nó chỉ biết đi.

\*\*\*\*\*

Trường THPT Bình Thiên...

Bốp!

- Đi có nhìn đường không hả? – Tiếng một cô gái vang vọng cả hành lang

Cô gái nhỏ thó ôm lấy gương mặt đã đỏ cả lên vì cái tát nảy lửa, run rẩy nói:

- Tôi...tôi xin lỗi! Tôi...không...không...có ý!

- Cũng phải! Mặt mày nhỏ như thế sao mà thấy đường được! - Một cô gái khác lên tiếng, giọng nghe đến chói tai. Cô vừa dứt lời, một tràng cười liên rộ lên

Cô gái tội nghiệp sợ sệt nhìn đám nữ sinh trước mặt. Bất ngờ, một cô gái nhỏ nhắn đưa tay kéo cô ra phía sau, cô gái chiếu tia nhìn sắc lạnh lên đám nữ sinh, khẽ cau mày, cô gái gằn giọng:

- Đề Ngọc yên!

Cô nữ sinh lúc này tát Ngọc - và cũng là một hotgirl trong trường bước lên, hất mặt:

- Không liên quan tới mày, Trịnh Tú Minh! Nó đập chân tao, đáng bị ăn đòn lắm!

- Ngọc không cố ý đâu! - Minh nói bằng chất giọng đều đều, vô cảm

Ở Minh có cái gì đó khiến người đối diện phải dè chừng. Dường như cảm nhận được điều đó, cô nữ sinh hơi lùi lại, nhưng vẫn giữ vẻ đánh đá của mình, cô ta nhếch mép:

- Tao không cần biết nó cố ý hay vô tình, tao chỉ cần biết nó đập chân tao thì phải bị ăn đòn!

- Cậu có thể nói chuyện đàng hoàng hơn một chút được không Linh? Sao cậu cứ gây sự với Ngọc thế? - Minh nói với vẻ mặt bình tĩnh kỳ lạ

- Vì tao thích!

Minh im lặng. Dù nét mặt có vẻ bình tĩnh nhưng ánh mắt của cô đã phát ra những tia nhìn giận dữ, nhìn xoáy vào Linh, Minh đánh giọng:

- Vậy làm sao cậu mới chịu buông tha cho Ngọc?

Cô nữ sinh tên Linh khẽ cười, cô ta nghiêng đầu, nói lớn:

- Muốn tao tha cho nó? Trừ khi nó của được Nhật Nguyên, hotboy khối 12 đi rồi tính tiếp! Mà tao thấy, con nhỏ đó không có hy vọng gì đâu Minh à!

Đám nữ sinh nhìn Minh và Ngọc đắc ý. Ngọc cúi mặt buồn bã, cô biết hoàn cảnh của mình là rất vô vọng. Đột nhiên Minh lên tiếng, giọng quả quyết:

- Tôi sẽ thay Ngọc làm quen với Nhật Nguyên. Lâm Tuyết Linh! Cậu hãy đợi mà xem! Nếu tôi làm được, cậu phải công khai xin lỗi Ngọc!

Sau một lúc lâu im lặng vì bất ngờ, Linh tức giận gật đầu:

- Được thôi! Tao mở to mắt lên xem bộ dạng thua cuộc của mày!

Không để ý đến lời nói thách thức kia, Minh kéo Ngọc đi nhanh vào lớp. Vừa vào bàn, Minh đã hỏi ngay:

- Hotboy Nhật Nguyên gì gì đó là người như thế nào?

Ngọc mở to mắt nhìn Minh, lắp bắp:

- Cậu thật sự...muốn của cậu ấy hả?

- Trả lời câu hỏi của mình trước! - Minh lơ câu hỏi của Ngọc, giọng hấp tấp

- Ừm...cậu ấy là Hoàng Nhật Nguyên lớp 12A, đẹp trai, nhà giàu, thân thiện, hòa đồng và chưa bao giờ...hẹn hò với ai

Minh chăm chú lắng nghe, gật đầu:

- Được rồi! Cậu đợi ở đây!

- Khoan đã! - Ngọc níu lấy tay Minh

Minh mỉm cười, một nụ cười khẽ cực kỳ hiếm hoi

- Đừng lo! Cậu là bạn thân nhất của mình! Mình sẽ bảo vệ cậu! Hãy tin mình!

Nói rồi cô chạy vụt đi, để lại Ngọc ngơ ngác nhìn theo. Minh dừng lại trước cửa lớp 12A. Vẫn giữ gương mặt lãnh đạm vốn có của mình, cô nói lớn:

- Tôi muốn gặp Hoàng Nhật Nguyên!

Cả lớp 12A quay lại nhìn Minh nửa tò mò nửa khó chịu! Một chàng trai cao tầm 1m80 đứng lên, gương mặt cậu đẹp như bước ra từ truyện tranh, sống mũi cao, mái tóc hơi nâu trông rất lãng tử và đôi mắt...đôi mắt ấm áp như chứa những tia lửa nhỏ. Đôi mắt ấy bắt gặp làm Minh nhớ đến chàng trai đeo mặt nạ. Chàng trai mỉm cười, nụ cười như tỏa nắng, nụ cười khiến không gian xung quanh cậu như bừng sáng. Cậu cất giọng dịu dàng:

- Bạn tìm tôi?

## Chương 2: Hợp Đồng 31 Ngày

- Bạn tìm tôi?

Minh liếc nhìn chàng trai, lạnh lùng đáp:

- Cậu là Hoàng Nhật Nguyên?!

- Phải, là tôi! – Nguyên mỉm cười

- Có thể ra ngoài nói chuyện được không?

Nguyên gật đầu. Khi đã ở sân sau, Nguyên đã hỏi ngay:

- Bạn là...?

- Trịnh Tú Minh lớp 12B – Minh nói nhanh

- Bạn tìm tôi có gì không?

- Hẹn hò với tôi đi! – Minh bình tĩnh nói, giọng dửng dưng như đang nói một câu chuyện đùa, nhưng sự thật thì bụng cô đang đánh lô tô loạn cả lên

Nguyên sững người. Nhưng vài giây sau, cậu bật cười:

- Hẹn hò? Tôi có thể xem đây là lời tỏ tình không?

- Không!

Minh trả lời đầy dứt khoát. Gương mặt lãnh đạm và đôi mắt sắc lạnh vẫn không hề thay đổi

- Tôi không thích bạn! Đây chỉ là một trò cá cược, tôi quen bạn để giúp bạn tôi. Mục đích của tôi chỉ có vậy!

Nguyên ngẩng người ra không hiểu chuyện gì. Ở Minh có cái gì đó rất thu hút, cô lập dị, khó gần và lạnh giá. Điều đó khiến Nguyên thấy thích thú, cậu cười:

- Nếu bạn đánh nhau với tôi và chiến thắng, tôi sẽ đồng ý lời yêu cầu của bạn. 10 giờ đêm tối nay tại bãi đất hoang sau trường, ok?

Minh chần chờ. Cậu ta đang nghĩ cái gì đây? Đánh nhau sao?! Cô không hề biết tý gì về võ thuật, đánh thế quái nào được? Nhưng, Trịnh Tú Minh là một cô gái không giống ai, và cho dù cô có lạnh lùng với ai đi chăng nữa thì với Ngọc, cô luôn làm mọi cách để bảo vệ người bạn thân nhất của mình. Minh gật đầu:

- Được! Quyết định vậy đi! Tôi về lớp trước!

Nói rồi Minh quay đi thật nhanh. Còn lại một mình, Nguyên bắt đầu bối rối. Vốn dĩ cậu chỉ định đùa cho vui thôi, không ngờ cô bạn lại đồng ý. Lời nói đã nói ra không thể rút lại. Nhưng đánh nhau với con gái thì còn ra thể thống gì nữa, và còn là với một cô gái nhỏ nhắn như Minh. Giờ thì Nguyên mới hiểu rõ câu “Cái miệng hại cái thân”.

Tối, Minh đi đi lại lại trong nhà. Đánh nhau, cô thua là cái chắc. Phải nghĩ cách, nhất định phải có cách khác... Chợt, một ý nghĩ loé lên trong đầu cô. Minh lúi trong tủ ra một cái mặt nạ quý, mỉm cười đắc ý. Thế nhưng, Trịnh Tú Minh dù có thông minh, lạnh lùng đến đâu thì cũng chỉ là một cô nữ sinh bình thường, nên cô ấy cũng còn ngốc nghếch đáng yêu lắm. Cái cách mà cô ấy nghĩ ra chính là...hù ma Nhật Nguyên!

Đúng hẹn, Minh đến bãi đất hoang sau trường, cẩn thận giấu mặt nạ vào túi. Gió lạnh mạnh bạo quất vào mặt cô, tiếng gió xì xào như đang thì thầm gì đó khiến Minh khẽ rùng mình. Dù thường xuyên về khuya do phải đi làm thêm nhưng không hiểu sao giờ đây Minh lại cảm thấy sợ...Thình lình, một bóng đen nhảy ra, cái bóng cao ráo, đen thui và quan trọng là nó có...có gương mặt quý...

- Á! Maaaaaaaaaaaaaaaaaaaa! – Minh hét lên rồi ngã ra bất tỉnh

- Minh! Minh! Là tôi Nguyên đây, tỉnh lại đi! – “Cái bóng” tên Nguyên hoảng hốt lay Minh dậy

Mình khẽ mở mắt nhưng rồi nhanh chóng nhắm tịt mắt lại. “Hừ! Dám hù ta sao, ta cho ngươi chết!”, Minh thầm cười trong bụng. Không phải là cô không biết cái bóng đó là Nguyên, chỉ là muốn hù cho Nguyên sợ một tý, và cũng để có cái cớ mà bắt bẻ cậu.

- Uhm...Sao lại là cậu? – Minh vờ ngạc nhiên

- À...ừ...tôi...! – Nguyên bối rối

- Cậu...cậu...dám lừa tôi! – Minh tức giận

- Không phải! Chỉ là tôi không muốn đánh nhau với con gái! – Nguyên chống chế

Mình suyt nữa thì lăn ra cười, may là cô kìm lại kịp.

- Chà! Hotboy của trường lại ra đây giờ trò ma quỷ, nếu loan ra ngoài thì sao nhỉ? – Minh ngây thơ hỏi

Đến lúc này thì Nguyên biết mình đã mắc mưu, Minh đúng là cô gái thông minh.

- Cậu muốn sao đây? – Nguyên hỏi

- Hẹn hò với tôi thôi! 1 tháng! – Minh vào chủ đề

Lần này thì Nguyên không còn đường thoát, đành chấp nhận:

- Một tháng thôi đấy nhé!

- Chứ ai thèm hẹn hò với cậu đâu! – Minh le lưỡi, mỉm cười thật tươi

Nụ cười ấy phút chốc làm tim Nguyên vô tình hẫng mất một nhịp. Tú Minh bình thường lạnh lùng là thế, vậy mà khi cười trông cứ như một thiên thần vậy. Cậu đâu biết rằng, cô gái có nụ cười thiên thần ấy suyt tý nữa cũng đã nhảy ra...hù ma cậu!

- Quyết định vậy nhé! Hợp đồng có hiệu lực từ ngày mai! – Thấy Nguyên ngây người ra, Minh vội đập vai cậu

- À...ừ!

- Vậy tôi về trước! – Minh đứng dậy

- Tôi...tôi đưa cậu về! – Nguyên tỏ ra gãi-lãng

- Thôi khỏi! Ngày mai mới có hiệu lực mà!

Nói rồi Minh quay đi thật nhanh, vẫn còn tủm tỉm cười. Nụ cười như toả nắng ấy khiến lớp băng xung quanh cô đột nhiên vỡ tan. Trịnh Tú Minh hôm nay không giống mọi ngày nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Đeo Mặt Nạ* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 3: Oh No! My First Kiss!!!!!!!!!!!!!!

*“Hôm nay bắt đầu hợp đồng đấy nhé! Gặp ở sân sau!”*

*From: Minh.*

Nguyên thờ dãi, vứt chiếc điện thoại sang một bên. Chợt, cậu mỉm cười, nói khẽ:

- Cậu thật kì lạ, Minh à!

Tại trường...

- Đi nào! Nhanh lên! – Minh giục Ngọc

- Đi đâu cơ? – Ngọc vừa chạy theo Minh vừa thắc mắc

- Đi nhận lời xin lỗi! – Minh cười tươi

- Hà?

Ngọc đưa ra mắt vài giây, không phải Minh vừa... vừa cười đấy chứ?

- Yah! Lâm Tuyết Linh! – Minh hét to khi đang ở sân sau

Tuyết Linh quay lại, cau mày nhìn Minh:

- Gì đây?

- Tôi thắng rồi!

- Cậu đang nói cái quái gì thế?

- Tôi đang hẹn hò với Nhật Nguyên! – Minh đắc ý

Ngay lập tức, cả sân trường quay lại nhìn cô gái tóc nâu nhỏ nhắn.

- Cậu nghĩ tôi tin à? – Linh nhếch mép

Vừa lúc ấy, Nhật Nguyên bước vào, nhìn quanh tìm Tú Minh

- Anh Nguyên! Ở đây này! – Minh gọi to

Cái từ “anh” đập vào tai Nguyên làm cậu giật mình. Cậu nhăn mặt, bước đến chỗ Minh, định bụng “rầy” cô bạn vì “dám” gọi mình là “anh”

- Này cậu không được gọi...

- Chúng ta đang hẹn hò phải không... anh! – Minh choàng tay Nguyên, không hề chú ý đến sự ngỡ ngàng của tất cả mọi người

- À... ừm... tôi...

Thấy Nguyên áp ứng, Linh đắc ý:

- Rõ ràng là cậu nói dối!

Minh ngưng cười, trở về vẻ lạnh lùng vốn có, nói thầm vào tai Nguyên: “Hợp đồng!”. Nguyên chợt dạ, lập tức mỉm cười:

- Hi! Chúng tôi đang... đang hẹn hò! Và đang rất... rất hạnh phúc! Phải không... em!

- Cậu nghe rồi chứ? Còn không mau xin lỗi Ngọc đi! – Minh nói, giọng lạnh tanh

Tuyết Linh giận đến xanh mặt, nhưng vẫn cố chống chế:

- Nguyên! Anh nói hẹn hò với con bé này, vậy thì chứng minh đi! Hay là... nó ép anh làm vậy?

Im lặng. Tất cả mọi người gần như nín thở chờ phản ứng của Nguyên.

- Mặc kệ cậu ta đi Minh! – Ngọc lí nhí

Minh không trả lời, đưa đôi mắt kiên định nhìn Nguyên. Nguyên nắm chặt tay, suy nghĩ...

- Cô muốn tôi chứng minh thật sao? – Cậu hỏi Linh

Linh gật đầu kiên quyết, chờ đợi...

Nguyên quay sang Minh, khẽ hỏi:

- Cậu thật sự muốn tiếp tục hợp đồng này?

- Phải! – Minh nói, rất chắc chắn

- Vậy thì đừng hối hận! – Nguyên nói rất khẽ, dường như chỉ đủ để cả hai nghe

Và rồi, trước sự ngỡ ngàng tột độ của tất cả mọi người, Nguyên kéo Minh lại và đặt lên môi cô một nụ hôn... rất sâu...

Linh đứng đơ ra, Ngọc thì nhìn Minh với đôi mắt thần phục. Chỉ có Minh là đứng yên như tượng, không đáp trả cũng không đẩy ra.

Nguyên kết thúc nụ hôn của mình. Quay sang Linh, mỉm cười:

- Tôi nghĩ đây là lúc cô thực hiện lời hứa!

Linh ầm ức đến trước Ngọc, nói to rồi bỏ chạy:

- Xin...xin lỗi!

Minh nhìn theo dáng Linh, không nhìn Nguyên, cô nói, giọng bình thản:

- First kiss của tôi đây! Tôi sẽ bắt cậu trả!

Minh quay đi, kéo Ngọc vào lớp. Còn Nguyên đứng thừ người ra, cậu đưa tay chạm nhẹ lên môi, cảm giác thật lạ...ngọt ngào và...thoáng chút bối rối...đù gì cũng là...nụ hôn đầu mà...

- Wow! Hai người yêu nhau thật à? – Ngọc hỏi, rất ngạc nhiên

- Ủ! – Minh nói dối

- Vậy mà mình cứ sợ là cậu hy sinh “first kiss” vì mình chứ! Phục cậu thật, yêu nhanh ghê! – Ngọc ngây thơ tin

Minh ngồi im lặng để mặc Ngọc tíu ta tíu tít như chú chim non. Cô nhìn mông lung ra ngoài cửa sổ, những cảm xúc khó tả dâng lên trong lòng cô. Nụ hôn ấy...rất sâu...rất ngọt ngào...rất mãnh liệt, tựa hồ như hai người yêu nhau đã lâu. Minh nhớ ánh mắt Nguyên lúc cậu kéo cô lại gần, đôi mắt ấy...ấm áp đến lạ kỳ...

Tan học, Minh chạy vội về, điện thoại cô reo lên

*Just close your eyes*

*The sun is going down*

*You'll be alright*

*No one can hurt you now*

*Come morning light*

*You and I'll be safe and sound...*

- Alo?

- Có cần tôi chờ về không? – Giọng Nguyên

- Không! Cảm ơn! Hợp đồng chỉ có hiệu lực trên trường

- Vậy tùy cậu! Nhưng tôi nghĩ mình cần lời giải thích cụ thể hơn về chuyện lúc sáng, chuyện giữ cậu, Ngọc và Linh

- Khi khác tôi sẽ nói, giờ tôi đang có việc gấp!

Minh cúp máy. Cô nhanh chóng chạy đến chỗ làm thêm.

Trời đã tối, Minh uể oải lê bước trên con hẻm nhỏ. Từ sâu trong con hẻm, có cái gì đó đang động đậy, Minh tò mò tiến đến, một chàng trai mặc áo trắng đang đứng dựa vào tường, chiếc áo lấm tấm vài vệt máu, anh ta đang cố điều hoà nhịp thở, trời tối nên cô không nhìn rõ mặt chàng trai. Minh vừa định la lên thì chàng trai đã kéo cô lại...rất gần, anh ta nhanh chóng đưa tay bị miệng cô, cô nghe thấy hơi thở nóng ấm của chàng trai phả sau gáy, mùi gỗ đàn hương từ chàng trai thoảng thoảng toả ra, một mùi hương trầm lắng và nhẹ nhàng. Minh vùng vẫy rồi chợt im bật khi nghe giọng nói nhẹ như gió của người thanh niên:

- Nếu cô không muốn chết thì yên đi!

Một nhóm người tay cầm gậy gộc chạy ngang qua chỗ họ đứng. Cả hai gần như nín thở...

- Thấy nó đâu không?

- Dạ không đại ca! Mà nó bị thương chắc không chạy được xa đâu!

- Vậy mau tìm đi!

- Dạ!

Đột nhiên, một tên từ từ tiến đến chỗ của Minh, cô nắm chặt tay, có phần sợ hãi, chàng trai ôm chặt Minh hơn, chặt đến nỗi cô có thể nghe rõ nhịp tim của anh ta, một cảm giác bình yên xen lẫn, Minh không sợ nữa.

- Đi thôi mày!

- À..ừ!

Khi bọn chúng đã đi hết, Minh thở phào nhẹ nhõm. Rồi cô thấy vòng tay người thanh niên nới lỏng dần...chàng trai ngã xuống. Bất tỉnh. Minh bàng hoàng nhận ra đó là chàng trai đeo mặt nạ hôm trước...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Đeo Mặt Nạ* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 4: Nụ Cười Của Thiên Thần

Minh khó nhọc kéo chàng trai về nhà mình. Minh là trẻ mồ côi, cô sống ở cô nhi viện từ nhỏ. Cách đây hai năm có một người phụ nữ nhận nuôi cô, lúc ấy Minh đang học lớp mười. Nhưng bà ấy đã mất cách đây sáu tháng do tai nạn. Minh sống một mình trong ngôi nhà nhỏ của người phụ nữ, hằng ngày làm thêm đủ việc để có tiền trang trải cuộc sống. Hoàn toàn cô đơn.

Vết thương của chàng trai không sâu lắm, đa số chỉ là vết thương ngoài da, nhưng có lẽ do mệt quá nên ngất xỉu. Cô không nhìn được mặt chàng trai do anh ta đeo mặt nạ che hết gần nửa gương mặt, Minh chỉ nhìn được đôi mắt nhắm chặt và miệng của chàng trai. Minh định gọi bệnh viện, nhưng không biết tại sao lại thôi. Cô sợ anh ta có chuyện gì nên ngồi canh suốt đêm (Yoo: chỉ là vết thương ngoài da thôi mà con bé cứ làm quá lên =.=). Cô chông chênh nhìn người thanh niên, tại sao anh ta luôn đeo mặt nạ? Minh tự hỏi. Cô có cảm giác chàng trai rất quen thuộc, giọng nói lúc này...có vẻ rất giống một người...

Minh dần thiếp đi...và mơ một giấc mơ kỳ lạ...

*Minh đến một vùng đất rất lạ...ở đó tối đen, cô độc và lạnh lẽo...Minh thấy sợ. Đột nhiên cô thấy một thiên thần đang đứng nhìn cô, thiên thần đeo mặt nạ vàng che gần hết mặt, chỉ nhìn thấy đôi mắt ám áp nhưng sâu thẳm và phảng phất một nỗi buồn vô hạn. Đôi cánh của thiên thần màu đen, ánh lên sự đơn độc đến xót xa. Đường như có cái gì đó thôi thúc, Minh tiến đến gần thiên thần, nhưng càng đến gần thì thiên thần càng xa...xa dần...xa dần cho đến khi mất hẳn. Minh hét lên trong tuyệt vọng, cô không muốn ở đây một mình, sự lạnh lẽo ở đây tàn phá tâm hồn cô...Minh sợ...rất sợ...cô đơn độc cả trong giấc mơ. Chợt, thiên thần quay lại...mỉm cười. Nụ cười ám áp phá tan băng giá xung quanh, không gian như bừng sáng, nụ cười đẹp đến mê hồn.*

Minh choàng tỉnh.

Trời đã gần sáng. Cô thiếp đi từ lúc nào vậy kia? Đột nhiên, Minh có cảm giác như ai đang nhìn mình, cô ngước lên, bắt gặp đôi mắt ám áp nhưng sâu thẳm của chàng trai đeo mặt nạ, đôi mắt phảng phất một nỗi buồn vô hạn, sao giống của thiên thần vậy nhỉ? Minh nhìn chàng trai đăm đăm, anh ta cũng chăm chú...nhìn lại.

- Cô nhìn xong chưa? – Chàng trai chớp mắt

Minh giật mình, thấy mình thật vô duyên. Chưa bao giờ cô nhìn ai lâu đến vậy, lần đầu tiên Minh biết đó mặt. Không hiểu sao, trước chàng trai này, lớp băng xung quanh Minh như tan vỡ, cô bắt đầu có những cảm xúc của một người...bình thường

- À...xin lỗi! – Minh áp úng

- Tôi lạ lắm sao?

- Ừm...tôi thấy anh đeo mặt nạ nên thấy lạ thôi! – Minh bình tĩnh...bảo chữa

- À mặt tôi có vết sẹo nên không muốn ai thấy

- Ừm! Ra vậy! Thôi anh ăn gì không? Tôi lấy cháo cho anh nha!

- Cảm ơn cô nhưng tôi không muốn làm phiền cô nữa, tôi phải đi!

Minh không cần. Khi cô sắp đóng cửa lại thì chàng trai vội nói:

- Cảm ơn cô lần nữa! Sẽ có ngày tôi trả ơn cô!

Và... anh ta mỉm cười. Nụ cười ấm áp làm vạn vật như bừng sáng. Đến cả nụ cười cũng giống thiên thần trong giấc mơ của Minh.

Minh đứng ngây người nhìn theo dáng chàng trai cho đến khi khuất hẳn, cô còn chưa biết tên anh ta...

*Just close your eyes*

*The sun is going down*

*You'll be alright*

*No one can hurt you now*

*Come morning light*

*You and I'll be safe and sound...*

Tiếng điện thoại reo làm Minh giật mình. Cô choàng tỉnh, chạy đến chụp lấy điện thoại, số của Nguyễn:

- Alo?

- Đến trường sớm, đứng trước cổng đợi tôi, tôi mời cậu đi ăn sáng!

- Ừm...!

Minh không từ chối, cô cũng đói lắm rồi, tối qua cô chẳng có cái gì trong bụng, lại ngủ rất khuya, mà ngủ ngời nữa chứ, sáng nay người cô đau nhức khắp nơi.

Cổng trường.

- Cậu đến đúng giờ nhỉ?

- Đó là một thói quen tốt – Minh lạnh lùng

Nguyễn gật gù.

- Cậu muốn ăn gì?

- Bánh mì!

Nhật Nguyễn tròn mắt nhìn Tú Minh. Không phải cậu chưa từng ăn mì ồ, nhưng mà dù sao sáng nay cậu cũng mời, Minh có cần phải tiết kiệm đến thế không?

- Cậu không cần tiết kiệm thế đâu, tôi mời mà! – Nguyễn cười lịch sự

- Tôi không thích mắc nợ người khác, vì nể cậu đã giúp tôi chuyện của Ngọc nên tôi mới nhận lời, vói lại ăn mì cho lẹ, tôi không muốn trễ học, cậu mời không mời bữa nào đi mời buổi sáng

- Chiều nào tan học cậu cũng chạy như tên lửa, lúc nào cũng thấy cậu bận, trưa ăn ở căng-tin tôi không thích, đông người, người ta dòm ngó

- Sao cũng được! Đi nhanh đi, còn sớm, lát đông bây giờ

- Ừm...!

Kiểu hẹn hò của Nguyễn và Minh đúng là có một không hai. Ăn sáng mà mỗi người một góc, vào trường mỗi người một ngã, hay nói đúng hơn là đi chung nhưng mỗi người nhìn một hướng, không ai nói với nhau câu nào. Chợt, họ nghe có tiếng xì xầm:

- Thấy họ lạ ghê!

- Có phải đang hẹn hò không vậy?

Minh khá bức bối khi nghe như vậy. Cô không thích bị dòm ngó, nhưng vẫn cố tỏ ra lạnh lùng, vờ không để ý. Đột nhiên, Nguyễn kéo Minh lại, choàng



vai cô đi giữa bàn dân thiên hạ. Ừ thì...đù sao họ cũng đang “hẹn hò” mà

- Cậu bỏ tay ra được rồi đó! – Minh lạnh lùng

- Ok! Ok! Tôi nghĩ là chúng ta nên thân mật một chút...cậu đừng hiểu lầm...ý tôi là chúng ta nên tỏ ra vui vẻ với nhau một chút, chúng ta như người  
dưng vậy! – Nguyên lúng túng gãi đầu

- Tôi biết rồi! – Minh vẫn không vui vẻ gì hơn

Ra chơi...

- Anh Nguyễn!

Cái từ “anh” đó sắc như dao, cứng như đá, chẳng có chút gì gọi là ngọt ngào, người có thể nói ra chỉ có thể là Minh. Nguyên quay đầu lại, bước ra cửa  
lớp, nở một nụ cười thật tươi. Bất giác, Minh có cảm giác không gian xung quanh cậu ta như có ánh sáng rực rỡ, nụ cười này...sao lại giống như thế  
chứ?

- Gì vậy?

- Cậu bảo chúng ta nên vui vẻ hơn!

- Nhưng đừng gọi tôi là “anh”

- Cậu đừng lăm lăm, quen nhau gọi thế có vấn đề gì đâu! Tôi cũng có vui sướng gì khi gọi thế đâu kia chứ!

- Vậy sao còn gọi? – Nguyên nổi sung

- Để người ta biết chúng ta quen nhau! – Minh gân cổ cãi

Nguyên lắc đầu ngán ngán

- Thôi thôi tôi xin cậu! Cậu quen tôi thì ai cũng biết hết rồi!

- Vậy à? Không ngờ cậu nổi tiếng đến thế!

- Tìm tôi có việc gì? – Nguyên chuyển chủ đề

- Không gì hết! Kêu vậy cho người ta biết là chúng ta đã “vui vẻ” hơn! Tôi đi tìm Ngọc đây, chào! – Minh đáp, về dừng dừng

Nói rồi cô quay lưng đi thẳng. Lần nào cũng vậy, Minh đến rồi đi như con thoi, để lại trong lòng Nguyên bao cảm xúc khó tả.

“Cậu kỳ lạ thật!”

Nguyên thì thầm, như tự nói với chính mình (Yoo: chứ còn ai ở đó đâu mà nói, nói một mình là đúng rồi).

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Đeo Mặt Nạ* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 5: Nhẹ Tựa Gió Thoảng

Tan học, Nguyên từ tốn xách balo rồi lớp cuối cùng, cậu không muốn phải chen chúc. Nguyên thông thả đi dọc hành lang, học sinh khối 12 đã ra về gần  
hết, hành lang vắng lặng như tờ. Đi ngang qua lớp 12B, Nguyên chợt nhớ đây là lớp của Minh, cậu nhìn vào trong, nhắm mắt khi thấy bóng dáng nhỏ nhắn  
của Minh đang loay hoay đẩy bàn ghế. Nguyên thận trọng bước vào, vỗ nhẹ lên vai Minh, mỉm cười nói:

- Cậu đang làm gì vậy?

Minh không ngẩng lên, thậm chí không cần biết người vừa vào là ai, nói cộc lốc:

- Trục nhật!

Nguyên khẽ chau mày, nhưng rồi bật cười, đưa tay đỡ lấy cái bàn Minh đang đẩy:

- Cần tôi giúp không?

Lần này thì Minh đã chịu ngẩng lên, cô khá ngạc nhiên khi nhìn thấy Nguyên:

- Cậu làm gì ở đây?

- Oh thế này giờ cậu không biết là tôi à?

- Tôi không để ý lắm! Nghĩ là người cùng lớp – Minh vẫn lạnh lùng

- À! Xem ra cậu “nhập tâm” với công việc quá nhỉ? Mà sao bàn ghế lộn xộn vậy?

Minh nhún vai, trả lời tình như không:

- Tôi quét nhà!

- Cậu quét nhà mà cứ như đánh nhau với bàn ghế vậy!

- Đẩy lên đẩy xuống để quét nên nó mới vậy!

- Mà hôm nay sao rảnh rồi trực nhật thế? – Nguyên tò mò

- Mai đến lượt tôi trực, không thích đến trường sớm nên tôi trực chiều luôn

Thật ra thì Minh vừa nhận được điện thoại từ ông chủ cửa hàng cô làm, báo hôm nay nghỉ nên cô ở lại trực nhật cho lớp, dù sao hôm nay về cũng chẳng có gì để làm, nhưng cô lại không thích nói với Nguyên rằng mình đang đi làm thêm, Minh không thích ai biết quá nhiều về cuộc sống của mình.

- À ra vậy! Để tôi giúp cậu!

- Thích thì làm đi, giúp với đỡ gì! – Minh nhướn mày

Nguyên đột nhiên đưa tay bẹo má Minh

- Cậu...cá tính thật đấy!

- Này! Hôm nay cậu ăn gan cộp hủ?

Minh nổi điên. Nguyên bật cười thích thú, Tú Minh khi giận trông đáng yêu thật, không ngờ cũng có lúc cô nàng không giữ được bình tĩnh, dù sao Trịnh Tú Minh cũng là người mà.

Nguyên chạy lại kéo giúp Minh cái bàn cô đang đẩy, Minh ngược lên, thấy Nguyên đang cười toe toét, khoảng cách này...gần thật...Hai người nhìn nhau...thời gian như ngừng lại. Bất giác, Nguyên làm một cái việc mà đến cậu cũng chẳng thể hiểu nổi, Nguyên...hôn nhẹ lên trán Minh...rất nhẹ. Minh giật mình, hét toáng lên:

- Cậu...cậu làm cái gì thế hả? Chuyện này không có trong hợp đồng!

Nguyên thoáng bối rối, nhưng nhanh chóng bào chữa:

- Lần trước tôi kiss ngay môi cậu, sao cậu không la? Với lại...với lại là tại tôi trượt chân, ngã chúi về phía trước nên mới vô tình...kiss ngay trán cậu chứ bộ! (Yoo: hừ! tên này, đã kiss người ta rồi mà còn cứng đầu!)

- Cậu...thật là! Lần trước khác, lần này khác! Coi như cậu vô tình, tôi tha cho lần này!

Minh không nói gì nữa, hậm hực đi giặt khăn lau bảng, thật ra là để Nguyên đừng thấy gương mặt đang đỏ như gấc chín của mình. Cô cố ý giậm chân thật mạnh, như đang cố che giấu tiếng tim đập mỗi lúc một mạnh. Một cảm giác rất lạ thoáng qua...nhẹ nhàng chạm vào tim Minh...bối rối...

“Đạo này mình bị gì thế này?” Minh thầm hỏi, bản thân cô cũng đã nhận ra sự thay đổi của bản thân. Lớp băng mà Minh cố tình tạo ra xung quanh mình đang ngày một tan dần, tan dần.

- Để tôi đưa cậu về! – Nguyên đề nghị

- Gì đây? – Minh neho mắt khó hiểu

- Tò chút lòng tốt thôi, coi như xin lỗi chuyện lúc nãy! – Nguyên gãi đầu

- Tuy! Sao cũng được!

Minh bảo Nguyên dừng xe trước hẻm, cô không muốn cậu biết nhà mình. Nhưng mà người tính không bằng Trời tính, dù có không muốn Minh cũng đành phải cho Nguyên vào nhà vì...trời vừa đổ mưa (Trời tính hay tác giả tính đây?! :->)

- Cậu uống trà đi!

- Cảm ơn! – Nguyên nhận ly trà từ tay Minh

Cậu nhìn quanh nhà Minh, ngôi nhà nhỏ, không đẹp nhưng gọn gàng và sạch sẽ. Đồ vật không có gì nhiều ngoài chiếc ghế sofa ngoài phòng khách, một cái bàn nhỏ, ngồi từ phòng khách có thể nhìn vào bếp. Gian bếp ẩm cúng, không có đồ đạc gì nhiều, tất cả chỉ đủ xài. Có vẻ như Minh sống một mình

- Cậu sống một mình sao?

- Tôi là trẻ mồ côi!

Minh cũng không hiểu sao cô lại nói chuyện này với Nguyên

- À...xin lỗi!

- Không sao! Tôi quen rồi! - Minh nói nhanh rồi quay vào bếp nấu nướng gì đó

*Just close your eyes*

*The sun is going down*

*You'll be alright*

*No one can hurt you now*

*Come morning light*

*You and I'll be safe and sound...*

Điện thoại cô reo, Nguyên chợt ngửa ngáy muốn đùa...

- Này! Trả điện thoại cho tôi! – Minh chau mày

- Qua đây lấy đi!

- Tôi đập cậu ra khỏi nhà bây giờ! – Cô lạnh lùng

- Cứ thử đi!

Minh “bay” lại, (dùng từ bay vì cô ấy đi nhanh quá) Nguyên đưa chiếc điện thoại ra xa. Chiếc điện thoại vẫn vang lên giai điệu nhẹ nhàng của bài Safe And Sound, Minh bắt đầu khó chịu, quay người đối diện với Nguyên, một tay cô vịn vào thành ghế, một tay chồm qua giật cái điện thoại. Tình hình lúc này là khoảng cách giữa cả hai rất gần, Minh thì chặt vật giật cái điện thoại, Nguyên vẫn thích thú với trò đùa của mình. Đột nhiên, Nguyên đưa tay ôm ngang eo Minh, kéo cô lại gần. Minh bị bất ngờ, mắt đã ngã nhào vào Nguyên, suýt tí thì “m” cậu ấy, khi ở khoảng cách quá gần như vậy, Minh chợt nhận ra Nguyên có một mùi hương trầm lắng, nhẹ nhàng và rất ấm áp...mùi gỗ đàn hương. Nguyên im lặng, nhìn sâu vào mắt cô, cả hai nhìn nhau, rất lâu...đôi mắt của Nguyên, ấm áp mà sâu thẳm như đại dương. Bất giác, cô cảm nhận được trong đôi mắt ấy một sự cô độc đến tận cùng. Và một lần nữa, thời gian như ngừng lại...

Một cảm giác bình yên nhẹ nhàng lướt qua...chạm vào trái tim của cả hai con người...nhẹ tựa gió thoảng...

Minh chợt thấy mặt mình nóng bừng, cô vội đẩy Nguyên ra, nhanh tay giật cái điện thoại, Ngọc gọi.

- Tạnh mưa rồi! Cậu về cho tôi nhờ! – Minh bực dọc

Nguyên không nói gì, lẳng lặng đứng dậy đi về, chính cậu cũng không thể nào lý giải nổi những hành động kỳ quặc của mình. Trước khi cánh cửa đóng lại, Nguyên quay lại, nói một câu nhẹ hắng:

- Tạm biệt!

Minh không nói gì, lờm Nguyên một cái toé lửa rồi đóng sập cửa lại.

“Em làm tôi bị bệnh tim mất”. Nguyên mỉm cười nói thầm.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Đeo Mặt Nạ* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 6: Ký Ưc

Mình cố tình tránh mặt Nguyên. Không hiểu sao cứ mỗi lần nhìn thấy cậu là hai má cô nóng bừng, tim đập rất nhanh. Lúc đầu cô nghĩ mình bị sốt, nhưng sốt kiểu quái gì mà gặp Nguyên nó mới... lên cơn. Nhưng mà tránh thế quái nào được khi cả hai đang... hẹn hò cơ chứ!

- Đạo này cậu với Nguyên sao rồi?
- Sao người ít nói chuyện thế?
- Nay sao cậu không trả lời? Hay là... cậu quen Nguyên vì hợp đồng thật hả? Nếu làm vậy vì mình thì không cần đâu!

Ngọc hỏi dồn làm Minh lúng túng, cô đành cười trừ:

- Ừ thì... vẫn tốt! Tại đạo này học nhiều quá nên tui mình không có thời gian bên nhau
- Ừ thế hả?! Mà này... đạo này trông cậu khác khác! – Ngọc nhún mày, ra vẻ đăm chiêu
- Khác là khác thế nào? Mình vẫn vậy mà! – Minh mỉm cười cốc đầu cô bạn
- Cười nhiều hơn!

Mình khựng lại. Cô không nói gì, nhìn mông lung ra cửa sổ, hát vu vơ bài hát mà sáng nay cô vô tình nghe được

- Và còn hát nữa này! Khi yêu có khác nhì? Mà không ngờ hai người yêu nhanh ghê cơ! – Ngọc cười khi

Mình im bật, cảm cúi chép bài. Cô không cãi được, vì Ngọc nói quá đúng, trừ việc cô và Nguyên yêu nhau, Minh không muốn Ngọc thấy áy náy khi biết cô và Nguyên quen nhau vì hợp đồng.

Tan học

- Minh! – Nguyên gọi giật
- Gì? – Minh trả lời cộc lốc, không thèm quay lại
- Tối mai sinh nhật tôi! Tôi nghĩ là cậu nên có mặt với tư cách là bạn gái, chiều mai 17h tôi sẽ đến đón cậu!
- Ừm...

Nói rồi Minh đi thẳng. Nguyên lẳng lặng nhìn theo dáng cô cho đến khi khuất hẳn, khẽ mỉm cười.

Ba giờ chiều hôm sau

- Hôm nay sinh nhật Nguyên, cậu có đi không? – Ngọc hào hứng đập vai Minh
- Tất nhiên là có! – Minh cười méo xệch
- Thế sao giờ này còn ngồi đây, không lo sửa soạn đi!
- Sửa soạn gì? Mình chỉ có áo thun với quần jean, quần short, không có váy cũng không đầm! – Minh nhún vai
- Ôi Trời! Cậu có phải là con gái không thế? Ày ya... thôi theo mình, mình sẽ tư vấn thời trang cho cậu, à không... chị mình chứ! – Ngọc cười tít mắt
- Ờ...

Tại shop thời trang

- Cái này, cái này, cái này nữa...

Mình và Ngọc nhìn Lam – chị hai của Ngọc lựa đồ mà chóng cả mặt. Toàn đồ đẹp, lướt ngang qua bảng giá, Minh vội le lưỡi, xua tay:

- Em không mua đâu! Đắt lắm!

- Ôi Trời! Lo gì, chị tặng! – Chị Lam hào hứng
- Thôi em không nhận đâu! – Minh lắc đầu nguầy nguậy
- Em đừng khách sáo! Em với con Ngọc là bạn thân, bao lần em bảo vệ nó, chị tặng em nhiều đây có là gì! Thôi thế này, nếu em ngại thì coi như chị cho em mượn, khi nào có tiền trả cũng được!
- Nhận đi Minh! – Ngọc nài nỉ
- Ừ thì...
- Vậy là đồng ý rồi nhé!

Cả Lam và Ngọc đồng thanh rồi cả hai hăng hái lựa đồ cho Minh. Cô chỉ biết lắc đầu nhìn hai chị em, cảm thấy mình thật may mắn.

Đúng 17 giờ, Nguyên có mặt trước nhà Minh. Lúc cô bước ra, cậu suýt ngã. Nữ hoàng băng giá hôm nay đã lột xác thành tiên thần ánh sáng rồi. Minh mặc chiếc đầm búp bê màu trắng, đi đôi giày cao gót màu trắng, tóc búi cao, còn cài một chiếc vương miện nhỏ nữa. Dù chỉ trang điểm nhẹ, cô cũng xinh đẹp hẳn lên, trông cứ như đang toả sáng. Bất giác, Nguyên đưa tay che mắt, sáng đến loá cả mắt!

- Sao thế? Trông kinh lắm hả? – Minh lo lắng hỏi khi thấy thái độ kỳ quặc của Nguyên
- Không...không! Đẹp lắm! – Nguyên lấp bắp

Minh mỉm cười làm tim Nguyên như muốn văng ra, nếu cứ nhìn Minh cười như thế này không khéo cậu phải đi khám tim mất.

Bar Mirotic

- Bạn gái cậu xinh thật! – Bạn bè Nguyên tấp tểnh khen Minh

Minh chỉ biết mỉm cười thẹn thùng, cả đám vờ ôm tim khi nhìn thấy nụ cười đẹp như thiên thần ấy, không khí bữa tiệc rất vui.

Trông lúc Nguyên trò chuyện với bạn bè thì Minh lặng lẽ đi đến một góc, đưa mắt quan sát xung quanh. Dịu dàng, thẹn thùng...đó không phải phong cách của cô, cô thấy chán cái hợp đồng này. Minh cảm thấy thế giới của Nguyên thật khác so với cô, Minh không thích cái không khí ồ ào nơi đây, vô vị...có chăng...cô đang đi sai đường? Minh nhắm mắt lại, đột nhiên hình ảnh chàng trai đeo mặt nạ với nụ cười như toả sáng chợt hiện lên, khiến tim Minh vô tình hẫng mất một nhịp...

- Cậu cũng biết ngại cơ à? – Giọng Nguyên trên cô làm Minh giật mình
- Tôi chỉ đang làm tốt vai trò của mình thôi! – Minh khó chịu
- Ai bảo cậu lại bắt đầu cái hợp đồng này làm gì? À mà cậu chưa kể tôi nghe hết!
- Chuyện gì?
- Lý do cậu muốn hẹn hò với tôi!

Minh thờ dãi, lạnh lùng kể lại mọi chuyện

- À ra vậy! Không ngờ nữ hoàng băng giá như cậu lại sống vì bạn bè như thế
- Ngọc là bạn thân nhất của tôi.

Nguyên chưa kịp trả lời thì một nhóm người có vẻ dữ tợn bước vào, khiến không khí bữa tiệc đang vui vẻ chợt ngưng lại. Bảo vệ cố đuổi bọn họ ra nhưng chúng kéo vào mỗi lúc càng đông, đập phá đồ đạc, khiến tất cả mọi người đều hoảng loạn, một tên hét lớn:

- Tìm nó cho tao! Hôm nay phải bắt được nó! Tiêu diệt Black King!

Nguyên nắm lấy tay Minh:

- Cậu đợi ở đây! Tôi qua bên đó xem!

Minh gật đầu. Cô vốn không quan tâm đến những việc như vậy. Trước đây, Minh từng bung bê ở một quán bar, những chuyện như thế này cô thường xuyên gặp, chẳng gì có thể làm cô sợ, nhưng...

Đột ngột, đèn tắt, xung quanh tối om. Không khí càng thêm hỗn loạn, ai nấy đều hoảng sợ tột độ, bỏ chạy tán loạn. Minh bắt đầu hoảng sợ, cô sợ bóng tối, Minh hét lên đầy hoảng loạn:

- Nguyên! Nguyên! Cậu ở đâu? Nguyên ơi!

Cô không biết ai ngoài Nguyên, phải làm sao đây? Minh sợ lắm, cô rất sợ bóng tối, Minh ngồi thụp xuống, khóc nức nở, ký ức kinh hoàng của 13 năm trước hiện về, rõ nét như cuộn phim quay chậm...

\_\_\_\_\_ Flashback \_\_\_\_\_

- Giết bọn chúng cho ta!

Giọng nói trầm đục như phát ra từ địa ngục, đôi mắt đỏ ngầu và gương mặt tàn bạo hiện lên trên bóng đêm quái dị, cô bé năm tuổi co mình trong hốc tối, gương đôi mắt ngây thơ đầy sợ hãi nhìn người đàn ông vừa cất tiếng.

Đoàng!

Một tiếng động kinh hoàng vang lên, phá tan không gian yên tĩnh.

- Ba ơi! Mẹ ơi!

Cô bé năm tuổi hét lên tuyệt vọng nhìn hai cái xác không hồn dưới nền đất giá lạnh. Máu, máu nhiều lắm, cô bé sợ máu, sợ lắm. Xung quanh chỉ có máu và bóng tối, cô bé đơn độc.

Tiếng mưa rơi rả rích hoà với tiếng khóc đầy đau thương tạo thành bản hoà ca buồn, vang lên đau xót cho một bi kịch khủng khiếp.

Cô bé vẫn cứ khóc, khóc mãi cho đến khi mệt là đi, ngất xỉu trên vùng máu đỏ. Máu đỏ của máu hoà quện với bóng đêm đáng sợ, tạo nên một không gian tang tóc đến ghê người.

Rồi máu khô đi, để lại trên đất một màu đỏ sẫm.

Không gian chỉ còn là bóng tối bao trùm.

Tàn khóc.

\_\_\_\_\_ End flashback \_\_\_\_\_

Minh khóc rầm rức, từ đó cô đã thề sẽ tìm ra kẻ đã giết cha mẹ mình và trả thù. Minh một mình tựa lưng vào tường, bóng đêm nhấn chìm tất cả, Minh dần thiếp đi, vẫn nghe văng vẳng bên tai những tiếng la hét hoảng sợ, tiếng đập phá giận dữ... Chợt, một giọng nói quen thuộc vang lên, dịu dàng:

- Có tôi đây! Cô đừng sợ! Tôi sẽ bảo vệ cô!

Minh mở mắt ra, nụ cười của ai đó làm không gian bừng sáng, đôi mắt ấm áp như chứa những tia lửa nhỏ nhưng sâu thẳm như đại dương bao la... hình như cô thấy ở đâu rồi thì phải. À, là thiên thần, thiên thần trong giấc mơ của cô, thiên thần đeo mặt nạ...

Thình lình, một tên cao to giơ cây gậy lên, chuẩn bị giáng xuống chàng trai đeo mặt nạ. Minh không suy nghĩ gì nhiều, cô hét lên rồi quay người đỡ cho chàng trai. Người thanh niên tức giận đứng dậy, giật cây gậy trên tay tên kia rồi đá hất ngã xuống.

Minh khụy xuống, đầu cô đau tưởng như có thể chết đi được, cô lịm dần, trước khi bất tỉnh hoàn toàn, cô có cảm giác như ai đó đang bế mình lên và... bay đi...

*Minh lại nằm mơ. Cô thấy mình đang ở trong một mê cung kỳ bí, ở đó còn có thiên thần hôm trước nữa, thiên thần đẹp đến mê hồn, nhưng sao lại buồn đến vậy? Đôi mắt sâu thẳm chất chứa vô vàn nỗi đau... cô độc. Thiên thần nhẹ nhàng bước đến bên cô, dịu dàng vuốt tóc cô và hôn lên trán Minh... nhẹ nhàng...*

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Đeo Mặt Nạ* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 7: Black King

Minh bật tỉnh. Đầu cô đau như búa bổ, cô vừa phải trải qua một đêm khủng khiếp, những ký ức kinh hoàng...

- Chị hai tỉnh rồi! – Tiếng ai đó reo lên

- À...anh là? – Minh neho mắt nhìn người thanh niên cao to trước mặt

- Xin chào! Em tên là Jay, chị nằm nghỉ đi, có gì cứ kêu em, chị có thấy đói không?

Minh hơi bất ngờ trước cách xử sự của người thanh niên, trông cậu ta có vẻ giang hồ nhưng lại nói chuyện rất dễ thương, cô cũng thấy lạ khi cậu ta luôn miệng gọi mình là “chị hai”

- À...tôi không đói lắm, chỉ hơi mệt thôi! Mà đây là đâu vậy?

- Đây là Phong Thần Bang, anh hai đưa chị về đây, anh dặn tụi em chăm sóc chị chu đáo, tỵ anh về!

- Phong Thần Bang? Anh hai gì cơ? – Minh lắc đầu khó hiểu

- Vậy chị không phải người trong giới rồi! Em không được giải thích gì nhiều, lát anh hai về chị hỏi anh đi!

Cậu thanh niên bật cười rồi đứng dậy đi ra ngoài, để lại Minh ngơ ngác chẳng hiểu gì.

Cô đứng dậy, đi loang quanh ra ngoài. Đây là một căn biệt thự rất rộng, nằm biệt lập hẳn với thế giới bên ngoài. Căn biệt thự được bài trí đơn giản, tinh tế nhưng rất tối. Hành lang sâu hun hút, ngôi nhà giống như một mê cung kỳ bí vậy...

- Sao cô không nghỉ đi? – Một giọng nói rất quen vang lên, khá giống giọng Nguyễn, nhưng lại dịu dàng hơn

- Nguyễn?

- Nguyễn nào?

Minh quay lại, neho mắt nhìn kỹ hơn, là chàng trai đeo mặt nạ.

- Đây là nhà anh à?

- Ủ!

- Sao anh đưa tôi về đây?

- Tôi thấy cô ngắt xiu trong Mirotic, không nhớ nhà cô ở đâu nên đưa về đây!

Minh định hỏi tại sao anh ta lại ở đó nhưng chợt nhớ ra đây là Phong Thần Bang, có nghĩa là chàng trai này là một người thuộc thế giới ngầm, những nơi như bar Mirotic thì tất nhiên phải thường xuyên lui tới.

- Anh hai mà cậu Jay nói là anh à?

- Phải!

- Tôi có thể về nhà chứ?

- Cô nên ở lại đây! Cô vẫn chưa khoẻ hẳn đâu!

Lúc này Minh mới thấy đầu mình được quần băng trắng xoa, cơn đau lại ập đến khiến cô đứng không vững

- Cô nên vào nằm nghỉ!

Nói rồi chàng trai đỡ Minh vào trong phòng. Chàng trai có việc nên đi đâu đó, Minh lại phải ở một mình.

Cô nhớ đến thiên thần trong giấc mơ của mình, thiên thần ấy rất giống chàng trai này, rất giống. Cô nhắm mắt lại, đôi mắt Nguyễn nhìn Minh vào đêm cậu bày trò giật điện thoại của cô làm Minh thoáng giật mình, nó quá giống với người thanh niên đeo mặt nạ, ngay cả nụ cười cũng rất giống, giống đến bất ngờ, cứ như cả hai là một...

Minh thiếp đi, cô lại nằm mơ...

*Vẫn là cái nơi âm u, lạnh lẽo trong giấc mơ đầu tiên. Mùi gỗ đàn hương nhẹ nhàng lan toả trong không khí, những nốt hương như những nốt nhạc trầm lắng, xoa dịu nỗi sợ trong Minh. Cô lần theo mùi hương ấy, cố tìm chút hơi ấm trong làn hương thoang thoảng và cô thấy thiên thần với đôi cánh đen tuyền đang nhìn cô, mỉm cười. Nhưng không gian không còn bừng sáng nữa, vì thiên thần cười buồn lắm, những tia lửa nhỏ trong đôi mắt thiên thần dần lụi tàn, chỉ còn lại một đại dương sâu thẳm và cô đơn...thiên thần vẫy tay chào Minh rồi bay đi...*

*Minh hét lên:*

- Thiên thần, đừng đi!

Thiên thần quay lại, cười mà như khóc:

- Đừng gọi tôi là thiên thần! Bởi tôi là hiện thân của bóng đêm đáng sợ. Tên tôi là Black King.

Mình tỉnh dậy, mồ hôi tó ra như tắm, mùi gỗ đàn hương thoang thoảng trong không khí giúp Minh dần bình tĩnh lại. Đúng lúc đó, Jay mang cháo vào cho cô:

- Chị hai ăn đi!

- Cảm ơn cậu, mà cậu đừng gọi tôi là chị hai nữa, nghe lạ tai quá!

- Không! Em phải gọi, cho nó quen

Minh ngạc nhiên:

- Sao lại phải quen?

- Vì sau này chị chắc chắn sẽ trở thành chị hai của em, anh hai chưa bao giờ dất bất kỳ cô gái nào đến đây, nơi đây là bí mật, mà chị được đến đây, chứng tỏ chị là người đặc biệt!

Minh không biết phải nói gì, cô không biết mình đặc biệt ở chỗ nào? Có lẽ đây chỉ là cách chàng trai đeo mặt nạ trả ơn cô, như anh ta từng nói.

- Tôi có thể biết tên anh hai của cậu được không?

- Ồ...hoá ra chị không biết à? Lạ nhỉ, anh hai dẫn một người không biết cả tên mình về nhà sao? – Jay lẩm bẩm

Rồi hình như thấy đã để Minh phải đợi lâu, Jay vội nói:

- Anh nổi tiếng lắm, Phong Thần Bang do anh hai đứng đầu là bang hội mạnh nhất thế giới ngầm, em chỉ mới được nhận vào thôi, không ai biết tên thật của anh ấy. Người trong giới gọi anh ấy là King...Black King!

Black King...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Đeo Mặt Nạ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 8: Thế Giới Của Bóng Đêm

Shin đưa Minh về Phong Thần Bang. Suýt chút nữa đã để cô vì mình mà gặp nguy hiểm.

“Thật đáng ghét! Không hiểu sao tại Tử Thần có thể tìm được tung tích của mình nữa”

Shin tức giận rủa thầm. Minh vẫn đang bất tỉnh, cô đã đỡ giúp cậu một gây, cậu nợ Minh nhiều quá!

Minh nằm trên chiếc giường lớn, khắp phòng thoang thoảng mùi hương tinh tế và trầm lắng của gỗ đàn hương. Giường mặt Minh khi ngủ thật bình yên, mái tóc nâu rũ nhẹ xuống vầng trán cao, gương mặt thanh tú nổi bật giữa nền đen của căn phòng. Shin lặng người ngắm cô gái trước mặt, ánh trăng khe rớt chút ánh sáng huyền hoặc vào phòng hoà cùng vẻ đẹp thanh thoát của Minh khiến người ngắm nhìn phải sửng sốt.

Shin dụi dằm vén tóc Minh, cô đang mơ thấy gì mà lại nhíu mày thế kia? Shin chợt mỉm cười, cúi người nhẹ nhàng đặt lên trán Minh một nụ hôn...

---

Một người thanh niên nhỏ bé nhưng có vẻ khá nhanh nhẹn chạy vào:

- Anh hai! Tại Tử Thần đang lùng sục khắp hệ thống bar của chúng ta, chúng đã khiến Mirotic hư hỏng nặng! Hiện chúng đang đập phá tại Silenta



Shin có vẻ đắm chiều:

- Anh biết rồi! Gọi anh em đi, chúng ta phải cho bọn chúng biết sức mạnh của Phong Thần Bang. À gọi Jay vào trông chừng cô gái này nhé!

- Dạ!

Shin quay lại nhìn Minh lần nữa rồi rời đi, chuẩn bị cho một trận chiến mới... Đây chính là thế giới của Black King, luôn cận kề lần ranh giữa sự sống và cái chết, không hề biết đến ánh sáng của ngày mai... thế giới của bóng đêm... và cô độc...

---

- Black King sao? – Minh kinh ngạc kêu lên

- Sao chị ngạc nhiên thế? – Jay cũng kinh ngạc không kém

- À không! Cái tên... nghe hoàng tráng quá! – Minh vội bào chữa

- Hi! Tất nhiên! Anh hai của Phong Thần Bang mà! – Jay nói đầy tự hào

Minh lẳng lặng ăn tiếp chén cháo. Black King? Sao lại giống tên thiên thần trong giấc mơ thế nhỉ? Vua bóng đêm...

- Jay này! Cho anh mượn cô gái xinh đẹp này một tý được không? – Shin lên tiếng làm Minh giật mình

- Của anh hai mà! Hi

Jay nháy mắt với Shin rồi chạy ù ra ngoài. Shin bước đến, dịu dàng mỉm cười với Minh:

- Cô khoẻ rồi chứ?

- Tôi muốn về nhà! Ở đây ngột ngạt quá!

Shin thoáng chạnh lòng, cậu muốn giữ cô ở đây lâu hơn. Nhưng Minh nói đúng, nơi đây chẳng khác nào mê cung kỳ bí, chỉ có màn đêm và nỗi cô độc bao trùm, Minh không nên ở lại đây chút nào.

- Được! Để tôi kêu Jay đưa cô về!

- Không! Tôi muốn anh đưa tôi về, Black King!

- Tôi là Shin, cứ gọi như vậy! Tôi có việc bận, không thể đưa cô về được, xin thứ lỗi!

- Vậy tôi không dám phiền anh, Shin! – Minh thì thầm

Shin không nói gì, cậu vội quay đi, cậu sợ rằng nếu nhìn Minh thêm phút giây nào nữa, Shin sẽ không cầm lòng được mà tàn nhẫn giam cô ở đây mãi mãi.

- Tôi có thể thấy gương mặt anh không? – Minh vội đề nghị

Shin thoáng giật mình, nhưng cậu lấy lại bình tĩnh rất nhanh:

- Tôi không muốn ai thấy gương mặt mình, nó rất đáng sợ!

- Vậy thôi! – Minh có vẻ tiếc nuối, dù sao cô cũng không muốn ép khi người ta đã không muốn

Jay đưa Minh về tận nhà, cô ngỡ ý muốn mời cậu nhóc vào uống trà nhưng Jay vội từ chối, bảo là không thể rồi bang quá lâu. Minh đành để cậu nhóc về, trước khi rời đi, Jay hào hứng nói:

- Khi nào em rảnh sẽ sang nhà chị hai được không?

- Ừm! Tất nhiên, chị luôn mở cửa đón em! – Minh cười thật tươi

- Chị hai cười trông đẹp ghê! Cười nhiều lên chị nhé!

Câu nói của Jay làm Minh phải suy nghĩ. Có lẽ đã đến lúc... cô nên tự phá vỡ lớp băng mình cố tình tạo ra đi thôi...

Không ai nhắc gì đến bữa tiệc sinh nhật kinh hoàng đó. Minh cũng không thắc mắc Nguyên đã biến đi đâu, cô chỉ nghĩ đơn giản có lẽ cậu ta lo ổn định mọi người nên quên bèn cô. Dù sao, Nguyên và Minh cũng chỉ hẹn hò trên hợp đồng, xét cho cùng thì cậu không cần phải lo cho cô.

Ngọc lo lắng hỏi xem hôm đó rốt cuộc Minh đã xảy ra chuyện gì mà đầu quần băng thế kia. Minh nói dối rằng hôm đó do quá hoảng sợ mà hậu đậu ngã đập đầu. Người khác có thể thấy lạ tại sao một cô gái băng giá như Minh lại sợ hãi, nhưng Ngọc thì hiểu, cô biết rõ quá khứ của bạn mình. Ngọc đau

xót nhìn Minh, cảm thấy bất lực khi không giúp gì được cho bạn.

Chiều tan học, như mọi hôm Minh lại chạy như bay đến chỗ làm, nhưng hôm nay mọi chuyện không hề suôn sẻ...

- Đứng lại!

Minh dừng lại, thấy Tuyết Linh cùng đám bạn của cô ta đang đứng chặn đường, Minh lạnh lùng hỏi:

- Gì đây?

- Còn dám giờ cái giọng đó với tao, đánh cho nó chữa đi!

Tuyết Linh vừa dứt lời, cả đám nữ sinh nhào lên như bầy cọp cái. Minh cười khẩy, xắn tay áo chuẩn bị nghênh chiến. Đánh nhau với con trai thì Minh không biết, chứ với con gái thì chuyện thường, từng bùng bê tại quán bar, cô cũng va chạm không ít, mấy chuyện này với Minh chẳng đáng là gì.

- Dừng tay!

Nguyên hét lớn. Cả đám dừng lại, nhìn Nguyên sợ sệt

- Mấy người làm gì đó?

Linh lí nhí:

- Tụi em...

- Tôi tuyên bố cho mà biết! Hoàng Nhật Nguyên này không muốn ăn hiếp con gái, nhưng nếu mấy người còn đụng tới Minh nữa thì tôi không để yên đâu!

- Nguyên...anh quá đáng lắm!

Linh cùng đám bạn của cô ta tức giận bỏ đi, không quên ném cho Minh cái nhìn này lửa

- Cảm ơn!

- Dù gì thì trên danh nghĩa cậu cũng là bạn gái tôi mà!

Câu nói của Nguyên làm Minh bất giác thấy lòng mình chùng xuống. Nếu vậy sao hôm sinh nhật Nguyên không tìm cô? Chỉ là bạn gái trên danh nghĩa mà thôi...thế nhưng, chẳng phải chính cô là người bắt đầu hợp đồng sao? Minh như ngụp lặn trong mớ cảm xúc hỗn độn của mình, cô đột nhiên nổi giận, quay lưng đi thẳng, còn ném lại một câu cứng nhắc:

- Cảm ơn nhưng tôi không cần!

Minh đâu biết rằng, câu nói lúc nóng giận của mình đã tổn thương Nguyên, rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Đeo Mặt Nạ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 9: Bệnh

Hôm nay khối 12 có giờ hoạt động ngoại khoá, hai lớp sẽ chung một đội, chia làm ba đội, mỗi đội cử ra những bạn giỏi nhất tham gia thi đấu thể thao. Thật khéo là lớp của Nguyên và Minh lại chung một đội. Minh vẫn chẳng nói gì với Nguyên, chẳng phải là vì cô còn giận cậu, mà là vì cô thấy xấu hổ vì tự dưng nổi giận vô cớ với Nguyên. Nguyên cũng không chủ động bắt chuyện, thế là im lặng.

Ở mục thi chạy, Minh và Nguyên đều được cử ra thi. Gì chứ chạy thì Minh rất tự tin, nhưng có vẻ như rắc rối vẫn cứ đeo bám cô gái nhỏ nhắn thì phải...Chạy được nửa đường, Minh đột ngột thấy chóng mặt, đầu đau không chịu được, mặt nóng bừng nhưng cô vẫn cố gắng sức, hậu quả là cô ngất xỉu khi vừa về đến đích. Trước khi ngất hoàn toàn, Minh thấy thấp thoáng bóng Nguyên hốt hoảng bề cô chạy đi.

Minh xin nghỉ nửa buổi còn lại, cô bị sốt, đành phải xách cặp về nhà. Minh ngán ngẩm gọi điện xin nghỉ làm chiều nay, thế là bị trừ lương, xui xẻo thật!

Chiều, đang mê man chợt cô nghe có tiếng kêu cửa, Minh dò dẫm bước ra, là Nguyên.

Minh mệt mỏi để Nguyên tự đóng cửa rồi quay vào nằm lăn ra sô-pha. Cô nghe tiếng Nguyên trách nhẹ:

- Sao không uống thuốc đi? Để bệnh ra thế này!
- Nhà hết thuốc rồi, tôi mệt quá nên không đi mua! – Minh mệt mỏi trả lời

Nguyên không nói gì, lặng lẽ đi mua thuốc rồi nấu cháo cho Minh.

“Nhìn đánh công tử bột thế mà giỏi ra phết”, Minh thầm nghĩ.

- Cậu đến giúp tôi làm gì? – Minh vừa ăn cháo vừa hỏi
- Để chuộc lỗi!
- Lỗi gì?
- Tôi còn không biết, thấy cậu giận nên tôi nghĩ mình có lỗi!
- Tôi giận cậu hồi nào?
- Thì hôm bữa...

Minh vội cắt ngang lời Nguyên, cô không muốn nhắc lại cái vụ mình giận vô cớ như vậy:

- Thôi tôi chẳng nhớ gì đâu, có gì xí xóa hết đi!

Khỏi phải nói cũng biết Nguyên mừng đến thế nào. Cậu lo lắng sờ trán Minh rồi hùng hồn tuyên bố:

- Mai cậu chưa đi học được đâu!
- Tôi còn phải đi làm! – Minh giãy nảy
- Đi làm?

Minh biết mình hớ, nhưng không còn cách nào khác, dù sao Nguyên cũng biết cô là trẻ mồ côi, không đi làm thì lấy gì mà sống, Minh đành kể cho Nguyên nghe về một phần cuộc sống của mình

- Vậy để tôi đi làm thay cậu! – Nguyên đề nghị
- Sao được? – Minh cau có
- Được! Cậu làm được thì tôi làm được!
- Nhưng...
- Không có nhưng nhị gì hết! Quyết định vậy đi!

Minh vốn không thích mắc nợ người khác, nhưng bây giờ cô rất mệt, cũng chẳng còn hơi sức đâu mà cãi với Nguyên, đành để cậu ta tự làm theo ý mình vậy.

Ngày hôm sau, Ngọc đến thăm Minh. Không thấy Nguyên đến, ông chủ gọi điện báo với Minh là có một chàng trai trẻ đến làm thay cô. Minh ậm ừ cho qua rồi cúp máy...ngủ tiếp. Cô đã quá mệt mỏi! Khuya đó, Nguyên đến...

- Trời! Cậu không về đi, đến đây chi? – Minh dùng chút sức lực còn lại gào lên
- Về làm gì?
- Ba mẹ cậu lo thì sao?

Nguyên cười nhạt:

- Tôi làm gì có ba mẹ!
- Cậu...là trẻ mồ côi sao? – Minh bàng hoàng
- Gần như vậy! – Nguyên vẫn dửng dưng

Lúc này đây, Minh có cảm giác rằng lớp băng xung quanh cô chẳng là gì so với sự lạnh giá nơi trái tim Nguyên, nó lạnh giá đến đáng sợ.

- Nhà cậu...rất giàu mà?

- Phải có ba mẹ thì mới giàu sao? – Nguyên nheo mắt nhìn Minh

Minh không trả lời. Cô chợt hiểu rằng, Nguyên cũng giống như mình, hoàn toàn không muốn ai biết quá nhiều về cuộc sống của bản thân. Cậu cô độc, hệt như Minh vậy...

*Nam châm cùng cực rồi sẽ đẩy nhau! Đó là quy luật muôn đời!*

Nhà Minh không có phòng ngủ nên cô đành để Nguyên ngủ dưới đất còn mình nằm trên ghế sofa. Nửa đêm, trời đột ngột đổ mưa, Minh đang sốt, cơn mưa khuyu khiến cô run bần bật, răng đánh cả vào nhau. Không biết chúng đánh vào nhau to thế nào mà khiến Nguyên tỉnh giấc, cậu nhẹ nhàng hỏi:

- Lạnh lắm à?

Minh gật đầu, cô lạnh đến nỗi không nói nổi, đắp bao nhiêu chăn vẫn lạnh. Cũng phải thôi, sốt thì ngoài nóng trong lạnh mà!

- Đừng đắp chăn nữa! Sẽ càng bệnh thêm đấy! – Nguyên nhăn mặt

- Nhưng tôi...tôi lạnh! – Minh khó nhọc nói

Nguyên không nói gì nữa, đột ngột kéo Minh lại, ôm cô vào lòng.

- Cậu...cậu làm gì vậy? – Minh hốt hoảng

- Giờ cậu có muốn ấm không đây? – Nguyên ôm cô chặt hơn

Đúng là có hơi ấm của người, Minh thấy đỡ lạnh hơn nhiều. Mùi hương tinh tế của gỗ đàn hương thoang thoảng lan ra, hương thơm trầm lắng dần đưa Minh vào giấc ngủ. Cô ngoan ngoãn nằm trong vòng tay ấm áp của Nguyên.

Nguyên ôm Minh như vậy suốt đêm, không hề chớp mắt.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Đeo Mặt Nạ* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 10: I Will Protect You

Minh đã khoẻ hơn, có lẽ là nhờ công “chăm sóc” của Nguyên. Hôm nay là thứ bảy, mọi người hăng say bàn nhau xem chủ nhật nên đi đâu chơi, chỉ có Minh là im lặng nghe nhạc, cô không thích những ngày cuối tuần, chúng thật nhàm chán, cả ngày đi làm, chẳng có gì đặc biệt.

Sau khi dọn dẹp xong cửa hàng, Minh chào ông chủ rồi chuẩn bị đi về thì ông chủ gọi to:

- À tôi quên nữa! Mai cô được nghỉ, tôi có việc!

- Vâng ạ! – Minh ưỡn oai nói

Minh thở dài chán nản, cả ngày ở nhà, không có gì làm, chán không thể tả. Chợt, điện thoại cô có tin nhắn...

*“Mai đi chơi không? Coi như trả công tôi đã thay cậu làm việc, nếu đồng ý thì sáng mai 8h tôi đến đón nha!”*

*From: Nguyên.*

Minh đắn đo. Dù sao ngày mai cô cũng được nghỉ, đi chơi với Nguyên cũng chẳng có hại gì, ích ra cũng để giết thời gian, và lại cũng để trả ơn cậu ta...

“Ừ!”

Minh nhắn lại, ngắn gọn rồi vội vã về nhà. Trời cũng đã tối lắm rồi.

Sáng hôm sau

- Wow! Xe mui trần cơ à? – Minh kêu lên kinh ngạc khi thấy chiếc BMW 335i convertible

- Siêu xe đấy nhé! – Nguyên hất mặt tự hào
- Biết cậu giàu rồi! Bây giờ chúng ta sẽ đi đâu? – Cô vừa thất dây an toàn vừa hỏi
- Khu vui chơi!

Minh suýt thì lăn ra cười:

- Gì? Cậu đâu còn là trẻ con nữa chứ!
- Đó là chỗ dành cho mọi lứa tuổi mà! – Nguyên cãi
- Ha...ha...ha! Ủi thì tùy cậu! Thế sao không đi xe đạp luôn đi cho nó...hợp, đi xe ô tô tôi tưởng cậu chuẩn bị đi biển ấy chứ! – Minh chịu hết nổi, cười sặc sụa
- Tôi không cãi với cậu, đi xe đạp lâu bỏ xù!
- Ha...ha...ha! – Minh cười bò

Nguyên làm bộ cau có, nhưng thật ra nhìn thấy Minh cười cậu hạnh phúc lắm.

Cái trò đầu tiên cả hai cùng chơi là...vòng quay tử thần!

Nếu có cuộc thi bình chọn cặp đôi gan lì nhất, thì có lẽ Nguyên và Minh sẽ giành ngay giải nhất! Đã gọi là vòng quay tử thần thì bạn chỉ việc ngồi lên, đợi nó xoay và...la như đang cận kề cái chết mà thôi! Thế nhưng ngay đến cả cái việc “quan trọng” nhất là la hét thả ga mà cả hai còn...không làm được. Trong khi mọi người la hét thất thanh thì Nguyên và Minh ngồi im lìm, mặt lạnh băng, chớp mắt nhìn...mây, cứ như đang độ xem kẻ nào gan hơn hay sao ấy!

Bước xuống vòng quay, mặt Minh xanh lè, Nguyên bật cười ha hả:

- Sao không la đi! Tưởng cậu gan lắm chứ, ha...ha!
- Cậu cầm ngay cái họng lại cho tôi! Chẳng qua là tôi hơi chóng mặt thôi! Vòng quay tử thần gì chứ, chỉ là trò trẻ con! – Minh ngúng nguẩy bỏ đi

Nguyên vẫn tùm tùm cười. Đúng là Minh không sợ, chỉ là hơi chóng mặt một tý, nhưng vì bị Nguyên khích mà cô cắn răng chơi trò này đến...năm lần! Kết quả là giờ đầu óc cứ bay lên bay xuống, xây xẩm mặt mày, mặt mũi xanh lè! Minh thầm nhủ sẽ không bao giờ chơi cái trò quái đản này nữa.

Cả hai đi một vòng quanh khu vui chơi, trò nào Minh cũng chê là con nít, Nguyên chỉ biết lắc đầu ngao ngán. Lúc đi ngang qua Lâu đài ma quái, Minh đột ngột đòi vào

- Trông đó tối lắm đấy! Cậu muốn vào sao? – Nguyên nhăn mặt
- Ủ! – Minh trả lời kiên quyết, cô muốn thử đối mặt với bóng tối một lần
- Nhưng...
- Nhưng gì? Hay là cậu sợ? – Thấy Nguyên ngập ngừng, Minh chột thấy lạ
- Làm gì có! Thích thì vào thôi!

Họ bước vào toà lâu đài ma quái...

Căn phòng đầu tiên còn có ánh đèn mập mờ...những cái bóng trắng mờ mờ ảo ảo lâu lâu lại xuất hiện

Căn phòng thứ hai ánh sáng nhấp nháy, lúc có lúc không...một vài con quỷ bằng máy thi thoảng nhảy ra hù họ, một số tiếng la vang lên

Minh vẫn bình thường, cô tự nhủ rằng chẳng có gì phải sợ, dù gì cũng có Nguyên đi cùng...

Đến căn phòng thứ ba...

- Sao đèn sáng chừng thế? – Một cô gái thắc mắc

Không để cô ấy phân vân lâu, đèn đột ngột tắt, cả phòng tối om. Những tiếng gầm kinh dị vang lên, những bàn tay cứng nhắc từ đâu xuất hiện, chực chờ nắm lấy chân tay những vị khách, đoàn người la hét không ngừng...

Minh bắt đầu sợ, cô không sợ những bàn tay quái quỷ, không sợ những tiếng hét quái đản, cô sợ bóng tối...Trên nền đen của bóng đêm, ký ức kinh hoàng lại hiện về khiến Minh đứng không vững...

- Ba ơi! Mẹ ơi!

“Ba mẹ!” – Minh kêu lên đầu đón

*Máu, máu nhiều lắm, cô bé sợ máu, sợ lắm. Xung quanh chỉ có máu và bóng tối, cô bé đơn độc.*

“Máu! Bóng tối! Máu!” Minh lắp bắp như người điên

- *Giết bọn chúng cho ta!*

Giọng nói trầm đục như phát ra từ địa ngục, đôi mắt đỏ ngầu và gương mặt tàn bạo khắc sâu trong tâm trí đứa bé năm ấy hiện lên rõ nét. Minh hoảng loạn tột độ, sự hận thù dâng lên trong tim cô cứ lớn dần, lớn dần, như muốn bóp nát trái tim cô gái nhỏ.

*Đoàng!*

Tiếng súng định mệnh vang lên trong đầu Minh khiến cô như muốn khụy ngã. Cô bật khóc. Bất giác, một bàn tay ấm áp nắm chặt lấy tay cô, giọng nói nhẹ như gió vang lên, mùi gỗ đàn hương trầm lắng thoang thoảng đâu đây...

- Đừng sợ! Có tôi ở đây! Tôi sẽ bảo vệ cô!

Là Nguyên...hay là...Shin...thiên thần đeo mặt nạ...?

Chàng trai kéo Minh lại gần hơn, bình tĩnh đưa cô ra khỏi bóng đêm ma quái.

- Cậu ổn chứ?

Khi đã ra ngoài, Minh thấy Nguyên lo lắng hỏi cô. Người lúc này, giọng nói ấy, mùi gỗ đàn hương... là Nguyên sao?

- Cậu sao vậy? – Nguyên hỏi lại khi thấy Minh đứng ngây ra

- À...không sao! Tôi chỉ là... hơi chóng mặt thôi! – Minh giật mình

- Cậu còn muốn chơi gì không? – Nguyên mỉm cười

Minh gật đầu thay cho câu trả lời. Họ đi một vòng nữa, những trò lúc này Minh chê con nít cô đều... chơi hết! (Yoo: con bé nó không được bình thường, giống ta! Ka...ka...ka!)

Chiều, Nguyên đưa Minh về nhà. Trước khi ra về, cậu đưa cho Minh một túi hạt dẻ, dặn:

- Ăn cho hết! Và ăn một mình!

Chà, xem ra cậu ta cũng chu đáo thật, Minh vốn rất thích hạt dẻ. Cô nghĩ thầm, vui về ăn hết túi hạt dẻ. Khi số hạt dẻ đã cạn dần, Minh nhìn thấy một tờ giấy gấp làm tư được vùi sâu phía dưới túi...

HỢP ĐỒNG HẸN HÒ

Bên A: Hoàng Nhật Nguyên

Bên B: Trịnh Tú Minh

Lý do làm đơn: Bên A muốn được hẹn hò với bên B

Thời gian: tính từ giây phút bên B mở hợp đồng ra đọc cho đến...suốt quãng đời còn lại

Tải bút: Xin hỏi bên B có đồng ý nắm tay bên A đi hết con đường chông gai phía trước không? Nếu có xin hãy ký tên vào đây nhé!

Bên A ký tên:

Nguyên.

Bên B ký tên:

.....

Mình chau mày. Cô đọc đi đọc lại tờ giấy hồi lâu rồi chợt nghĩ...

Có lẽ... đã đến lúc nên thử mở cửa trái tim... Lớp băng này nên tan đi thôi. Cuộc đời còn dài mà, hãy thử sống vui vẻ hơn, mở cửa trái tim và... chấp nhận điều kỳ diệu của cuộc sống.

Mình cầm bút, mỉm cười...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Đeo Mặt Nạ* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 11: Hình Xăm

Tò tính chẳng phải việc dễ dàng gì, ngay cả là với một chàng trai hoàn hảo như Nguyễn. Chẳng ai thích cảm giác đợi chờ, Nguyễn cũng vậy. Việc chờ đợi câu trả lời của Minh khiến cậu không tài nào chợp mắt nổi.

Ngày hôm sau Nguyễn không gặp được Minh, chẳng biết cô nàng trốn ở cái nơi quái quỷ nào mà Nguyễn kiếm mãi không ra.

Buổi sáng, chẳng thấy đâu

Ra chơi, vẫn chẳng thấy dù Nguyễn gần như đã lục tung cả cái trường

Tan học, Nguyễn thất thểu ra về, lòng nặng trĩu. Một hotboy hoàn hảo bị “từ chối”, điều đó chẳng dễ chịu gì. Nhưng với Nguyễn mọi chuyện không đơn giản chỉ là bị từ chối, mà cậu có cảm giác như mình đang đánh mất cái gì đó, cảm thấy thật trống rỗng. Bỗng, có một cậu nhóc cầm quả bong bóng màu đỏ chạy lại đưa cho Nguyễn, cười tươi rói:

- Anh ơi! Có chị xinh đẹp gửi cho anh cái này!

Cậu nhóc nói xong rồi chạy biến, để Nguyễn đứng đơ ra cỡ 3 giây. Cậu căng mắt nhìn quả bong bóng, thấy một dòng chữ nhỏ được ghi nấn nón: “Thứ bạn cần bên trong bong bóng đó”.

Nguyễn lập tức đập vỡ nó, một tờ giấy gấp làm bốn trong khá quen rơi ra...

HỢP ĐỒNG HẸN HÒ

Bên A: Hoàng Nhật Nguyên

Bên B: Trịnh Tú Minh

Lý do làm đơn: Bên A muốn được hẹn hò với bên B

Thời gian: tính từ giây phút bên B mở hợp đồng ra đọc cho đến...suốt quãng đời còn lại

Tải bút: Xin hỏi bên B có đồng ý nắm tay bên A đi hết con đường chông gai phía trước không? Nếu có xin hãy ký tên vào đây nhé!

Bên A ký tên:

Nguyễn.

Bên B ký tên:

Minh.

Note: Bên B có điều kiện đấy nhé! Bên A phải luôn bảo vệ bên B đấy biết chưa?!

...

Nguyễn suýt té nửa thì nhảy căng lên. Nhưng cậu kịp trấn tĩnh lại, Nguyễn nhìn tờ giấy rất lâu, có cảm giác như mình đang ở trên đỉnh Himalaya vậy!

- Cậu làm gì mà như người trên trời mới rơi xuống vậy? – Tiếng ai đó làm Nguyên giật mình

Cậu quay lại, thấy Minh đang cười tít mắt.

- Bên A hứa là sẽ luôn bảo vệ bên B! – Nguyên nháy mắt

- Hứa là phải làm đấy nhé!

Cả hai cùng cười. Nhưng hình như, mọi thứ đến quá nhanh thì phải...

“Hợp đồng hẹn hò” lại tiếp tục, chỉ khác là nó kéo dài hơn mà thôi. Nếu nói yêu Nguyên, có lẽ Minh chưa yêu, nhưng cô muốn cho bản thân một cơ hội, sống trong băng giá cũng đã quá lâu rồi.

Dạo này Minh thường hay nằm mơ. Những giấc mơ của cô đa phần giống nhau, đều mơ thấy thiên thần đeo nạ...

Đôi lúc, những giấc mơ ấy khiến cô nghĩ đến Shin, một con người bí ẩn. Vài lần lúc bên cạnh Nguyên, nghe thấy mùi gỗ đàn hương thoang thoảng và nhìn nụ cười toả sáng của cậu, Minh chợt nghĩ rằng Shin với Nguyên... có khi nào là một? Nhưng rồi cô vội xua đi ý nghĩ có vẻ điên rồ đó. Vì, Nguyên và Shin quá khác nhau... Nguyên sôi nổi và hữu hình, rõ ràng cậu ấy tồn tại, còn Shin thì lại như một câu hỏi mãi không có lời giải đáp, cậu ấy tồn tại... nhưng khiến người khác tưởng như vô hình...

Và... thế giới của Nguyên luôn muôn màu!

Còn Shin... thuộc về một thế giới khác – thế giới chỉ có màu đen cô độc, màu đỏ của máu và sự lạnh giá chết chóc.

Những giấc mơ về thiên thần đeo mặt nạ vẫn luôn ám ảnh Minh trong mỗi giấc ngủ, hôm nay cũng vậy... nhưng lần này là một giấc mơ khác thường...

*Vẫn cái nơi âm u lạnh lẽo ấy, vẫn là thiên thần với đôi cánh đen cô độc luôn nhìn Minh bằng đôi mắt u buồn, sâu thẳm như đại dương. Nhưng có cái gì đó không ổn, thiên thần dường như đang khóc, vẻ đau đớn hiện rõ ra ngoài lớp mặt nạ khiến tim Minh đau thắt lại. Rồi nhanh như chớp, thiên thần tan biến... Minh hét lên, nhưng giờ đây giữa không gian mênh mông này chỉ còn mỗi mình cô. Minh nặng nhọc bước đến chỗ thiên thần vừa đứng, và trên mặt đất trắng xóa tuyết in hằn lên một thứ... Một chữ cái la mã cổ xưa mà Minh không thể hiểu, giữa chữ cái là hình con dao đâm xuyên qua, chuôi dao có hai đôi cánh nhỏ. Minh nghĩ nó là một ký hiệu gì đó, có vẻ giống hình xăm. Đột nhiên, ký hiệu ấy sáng loé lên rồi biến mất. Minh bắt giác rung mình.*

Minh giật mình tỉnh giấc. Tiếng mưa rơi lộp bộp trên mái nhà thật buồn tẻ. Chợt Minh nghe có ai đó đang gõ cửa, tiếng gõ dồn dập, rất vội vã. Minh nhanh chóng ra mở cửa, là Jay, nhưng điều khiến cô sững sốt tột độ chính là Shin, người đang dựa vào Jay, vai phải cậu ướt đầm máu

Minh vội giúp Jay dìu Shin vào, cô đóng cửa, lo lắng hỏi:

- Chuyện gì vậy?

- Anh hai bị tụi Từ thần đánh lén! – Jay giận dữ

- Tụi Từ thần?

- Kẻ thù của Phong Thần Bang!

Minh “à” lên một tiếng rồi vội đỡ Shin xuống ghé sô pha.

- Nên đưa anh ta đi bệnh viện

- Không được! – Jay vội cản

- Tại sao? – Minh ngạc nhiên

- Anh hai không bao giờ đến bệnh viện, nếu có bị thương cũng có một bác sĩ riêng chăm sóc, nhưng bây giờ không có ông ta ở đây, về bang thì sợ không kịp!

- Anh hai em bị đánh như thế nào?

- Bị thằng nào đó dùng dao đâm! Lúc em đến thì không kịp!

- Sao không đi với bang?

- Anh hai bảo đi một mình, anh em trong bang không an tâm nhưng không ai dám cãi, đành âm thầm cử em theo!

Minh im lặng một chút rồi chăm chú nhìn vết thương trên vai phải Shin, vết thương ở phần mềm nên có vẻ không nặng, có lẽ do kiệt sức nên ngất xỉu. Cô đi lấy dụng cụ y tế rồi quay sang nói với Jay:



- Trước đây mẹ nuôi chị là y tá có chỉ chị cách chăm sóc vết thương, anh em bị không nặng đâu, em cũng bị thương kia, để chị xem!
- Không cần đâu chị! Em bị hoài à, nếu anh hai không sao thì em yên tâm rồi, em phải về báo với bang nữa! Em có thể để anh hai lại đây không?
- Tất nhiên! Mà em đi một mình ổn chứ? Trời đang mưa mà!
- Chị yên tâm, em sẽ không sao đâu, sáng mai bang sẽ đến đón anh hai, em đi đây!

Nói rồi Jay nhanh chóng đứng dậy ra về, trước khi đi còn quay lại nhìn Shin lo lắng, Minh phải mỉm cười trấn an cậu nhóc mới chịu đi.

Minh cởi chiếc áo mà Shin đang mặc để băng bó vết thương. Và ngay lập tức, chai thuốc sát trùng cô đang cầm rơi xuống đất khi Minh nhìn thấy hình xăm trên vai trái của Shin...

Chỉ cái la mã cổ xưa và con dao găm có đôi cánh nhỏ. Ký hiệu trong giấc mơ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Đeo Mặt Nạ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 12: Biến Mất

Shin khẽ cựa quậy khiến Minh giật mình. Cô lắc đầu cố không nhìn vào hình xăm rồi bắt đầu băng bó vết thương cho Shin. Đôi mắt cậu nhắm hờ, cơ thể khẽ run lên khi Minh chạm vào vết thương. Mưa vẫn rơi không ngừng.

Minh dọn dẹp mọi thứ rồi đi lấy nước cho Shin, cậu đang dần khoẻ lại.

- Hãy cẩn thận hơn! Tôi không muốn nhìn thấy anh như thế này lần thứ hai đâu! – Minh khẽ nói khi thấy Shin đã tỉnh
- Ừm! Cảm ơn cô! – Giọng Shin đầy vẻ mệt mỏi

Minh không nói gì, lẳng lặng ném cho Shin cái chăn rồi nói:

- Anh nằm trên ghế đi! Tôi nằm dưới đất cho. Nhà tôi không có phòng ngủ, tôi ở một mình nên cũng chẳng tiện nghỉ gì đâu, có lạnh anh cũng cố nhé!
- Tôi biết cô ở một mình và nhà cô không có phòng ngủ rồi!
- Sao anh biết? – Minh ngạc nhiên

Mặt Shin đột ngột biến sắc, nhưng cậu nhanh chóng mỉm cười:

- Thì nhìn là biết! Nhỏ cô nhỏ xíu, đồ dùng hạn chế hết mức có thể, nhìn xung quanh ngoài bếp, phòng khách, nhà vệ sinh ra chẳng thấy cái phòng nào khác cả. Bộ tối nào cô cũng ngủ trên ghế sao?
- Ừ! Quen rồi! Thôi ngủ đi! – Cô gật gù

Minh nói rồi vội kéo chăn nằm xuống đất, Shin chợt gọi cô dậy.

- Gì đấy? Anh đau chỗ nào à? – Minh dụi mắt
- Không! Tôi...đói! Nhà cô...có gì ăn được không? – Shin ấp úng
- Nhà tôi có mì gói thôi, anh ăn được không?
- Gì cũng được!

Thế là đêm hôm đó, giữa cái lạnh của cơn mưa khuyu, có hai kẻ đang xì xụp húp mì. Bên ngoài căn nhà nhỏ, mưa vẫn rả rích rơi.

Sáng sớm hôm sau, Jay và vài người nữa đến đưa Shin về. Jay cảm ơn Minh rồi rít, còn Shin chỉ im lặng nhìn cô rồi ngoảnh mặt đi thẳng, không quay đầu lại. Minh bất giác thấy chạnh lòng.

Hôm nay Nguyên không đi học, chắc bệnh. Giờ ra chơi, điện thoại Minh nhận được tin nhắn:

“Tớ bệnh, hôm nay phải nghỉ, nhớ cậu nhiều!”

From: Nguyên.

“VẬY CẬU NGHỈ NGƠI ĐI NHÉ! TỚ CŨNG NHỚ CẬU ^^!”

Mình nhún lại, cô chẳng thích nghe Nguyên bệnh chút nào, dù có thể tình cảm Minh dành cho Nguyên chưa nhiều nhưng không gặp cậu, cô cũng thấy nhớ...

Đạo này Minh không được may mắn cho lắm, cửa hàng Sweet Rain cô làm đóng cửa, Minh phải chật vật đi xin việc, thật chẳng dễ dàng gì.

Mình đi khắp nơi, kết quả không khả quan cho lắm. Cô thờ dài chán nản, tính bỏ về nhà thì vô tình nhìn thấy bảng tuyển nhân viên nữ phục vụ trước một quán bar lớn. Minh mừng như bắt được vàng, vội chạy lại, nhưng cô chợt khựng lại khi nhìn thấy tên quán bar... “Mirotic”. Đây là bar mà Nguyên từng tổ chức sinh nhật, đêm hôm đó là một đêm kinh hoàng, nhưng nhờ đó mà Minh tình cờ gặp lại Shin – một con người bí ẩn. Cô lắc đầu cố không nghĩ về ngày hôm ấy rồi nhanh chân bước vào trong. Không quá khó để Minh được nhận, cô từng bùng bê tại một quán bar khá lớn, ngoại hình xinh xắn khiến Minh nhanh chóng có được công việc với mức lương khá cao.

Trong tâm trạng phấn khởi, Minh rào bước về nhà. Nhưng không phải lúc nào may mắn cũng trọn vẹn.

Vừa đến đầu ngõ, những bóng áo đen xuất hiện, chúng tiến về phía Minh. Khi chưa kịp hiểu chuyện gì, cô đã bị đánh một phát vào đầu bất tỉnh.

Mình tỉnh dậy trong một căn phòng chật hẹp ảm thấp và tràn ngập bóng tối. Màn đêm phần nào trấn áp tinh thần Minh, nó khiến cô nhớ lại ký ức kinh hoàng mà cô luôn cố chôn vùi...

Cánh cửa bật mở, hai người thanh niên cao to bước vào, lẳng lặng chẳng nói một lời, mạnh bạo lôi Minh ra ngoài. Cô không vùng vẫy, vì trong trường hợp này sự kháng cự chỉ khiến cô mất sức.

- Tỉnh rồi à?!

Giọng nói trầm đục như vang lên từ nơi sâu thẳm nhất lòng đất, giọng nói ấy làm Minh mơ hồ nhớ rằng hình như mình đã nghe ở đâu đó. Người đàn ông vừa lên tiếng quay người lại đối diện với Minh. Trong một khoảnh khắc, cô tưởng như đất trời sụp đổ dưới chân...

Đôi mắt đỏ ngầu và gương mặt tàn bạo hiện lên trên bóng đêm quá dị. Con người này, có hoá thành tro Minh cũng không quên... kẻ đã giết cha mẹ cô.

- Có biết tại sao mày lại ở đây không? – Người đàn ông áo đen hỏi

Mình không trả lời, cô nhìn chăm chăm vào người đối diện, ánh mắt cháy lên ngọn lửa hận thù.

- Không biết à? Vậy để tao nói cho mày biết, Black King đáng yêu của mày đã đụng tới Bang Từ Thần này, danh tiếng của Black King cũng lớn thật, nên... tao rất muốn chiêm ngưỡng dung nhan cô gái mà Black King luôn âm thầm bảo vệ

Mình giật mình. Black King... Shin! Cô nhớ đã từng nghe Jay nói đến bọn Từ Thần – kẻ thù không đội trời chung của Phong Thần Bang

- Tôi không biết Black King là ai! – Minh bình tĩnh nói

Người đàn ông khẽ nheo mắt, ông ta toả ra luồng khí lạnh khiến Minh rùng mình. Lạnh đến nỗi tưởng như có thể đóng băng cả thế giới.

- Còn giả ngơ nữa à?!

Bên ngoài có tiếng ồn ào, một giọng nói thân quen đến bất ngờ vang lên:

- Thà cô ấy ra!

- Đến rồi! Khoan đã, sao lại là thằng oắt con này, Black King đâu?

Người đàn ông cười đắc ý, nhưng về mặt ông ta đột ngột đánh lại. Minh vội quay lại nhìn, cô bất ngờ hét lên:

- Nguyên! Sao cậu lại ở đây?

Nguyên không trả lời Minh, vì cậu đang bận giải quyết những bóng áo đen đang lao tới với tốc độ hoá tiễn.

- Thú vị thật! – Người đàn ông lại cười, một nụ cười bí hiểm

Trước giờ Minh không biết là Nguyên giỏi võ như vậy, cậu đánh nhau không thua phim hành động. Nhưng Nguyên chỉ có một mình, chơi với cả tá tên không phải là chuyện nhỏ, cậu bắt đầu đuối sức.

- Rất thú vị đấy nhóc! Nhưng mày làm mất thời gian của bọn tao quá!

Vừa dứt lời, người đàn ông giờ khẩu súng về phía Nguyên. . .

*Đoàng!*

*Một tiếng động kinh hoàng vang lên, phá tan không gian yên tĩnh.*

...

Một mảnh ký ức chợt hiện ra, Minh giật mình, hét lên:

- KHÔNG!

Cô lao đến đẩy Nguyên ra với tốc độ kinh hoàng khiến tất cả những người ở đó phải ngỡ ngàng.

- Không! Đừng! Làm ơn! – Minh gào lên

- Minh! Bình tĩnh, tớ không sao! – Nguyên cố gỡ tay Minh ra

Người đàn ông tức giận la lớn:

- Kéo con nhỏ đó ra!

Nhưng không ai kéo được cô ra, Minh gào khóc thảm thiết, ôm Nguyên chặt cứng, sự sợ hãi khiến cô mạnh đến không ngờ.

Cô nhắm chặt mắt lại, cảm giác như mình đang rơi dần, rơi dần, trôi tuột vào hố đen quá khứ...

*Rồi máu khô đi, để lại trên đất một màu đỏ sẫm.*

*Không gian chỉ còn là bóng tối bao trùm.*

*Tàn khóc.*

Những mảnh ký ức thoáng ẩn hiện khiến tim Minh đau thắt lại, đau đến nỗi tưởng như có thể chết đi.

- Minh! Cậu tỉnh lại đi!

- Chị hai!

Rồi cô nghe loáng thoáng tiếng Nguyên, có cả tiếng Jay nữa, cậu nhóc làm gì ở đây nhỉ? Âm thanh ngày càng hỗn tạp. Minh đang đứng ở ranh giới giữa quá khứ và hiện tại. Ở đâu cũng đáng sợ như nhau. Tất cả vây lấy cô như những bóng ma từ địa ngục.

Trong một giây tỉnh táo, Minh nghe tiếng mưa, rất lớn. . .cô chợt ước, giá mà mình được như những giọt mưa kia. . .rơi xuống đất và...vỡ tan...

Tất cả biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Đeo Mặt Nạ* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 13: Bạn Mới

Mùi thuốc sát trùng xộc thẳng lên mũi khiến Minh bừng tỉnh. Cô đang nằm trong bệnh viện. Cũng đã hơn mười năm rồi, kể từ ngày ba mẹ cô mất, Minh không còn đặt chân đến bệnh nữa, trừ lần mẹ nuôi cô bị tai nạn. Âm ảnh quá khứ khiến cô rất sợ bệnh viện, hình ảnh ba mẹ nằm im lìm trên băng ca trắng, máu loang đỏ khắp nơi đã in đậm trong tâm trí của đứa bé năm ấy, và cho đến tận bây giờ, nó đã là một vết thương chưa bao giờ lành khắc sâu vào trái tim cô gái mười tám tuổi.

- Cô tỉnh rồi à?

Một giọng nói lạnh như băng vang lên khiến Minh giật mình. Cô quay lại, thấy một chàng trai lạ mặt đang ngồi bên giường bệnh, chàng trai ấy rất đẹp, một vẻ đẹp bí ẩn. Mái tóc đen dài chấm ngang cổ được ép thẳng, mái dài che một bên mắt, đôi mắt sâu, lạnh lẽo ẩn sau mái tóc được cắt cầu kỳ. Chàng trai khá cao và gầy, Minh cố nhớ xem anh ta là ai nhưng cô chẳng có ấn tượng gì đặc biệt. Và thay vì hỏi tên chàng trai, cô lại nhớ đến Nguyên:

- Nguyên, anh ấy đâu rồi?

- Cậu tỉnh rồi à? Tớ mua cháo này, mau ăn đi! – Chàng trai lạ mặt chưa kịp trả lời thì Nguyên đã vào

Người thanh niên không nói gì, lẳng lặng cúi chào Nguyên rồi đi ra ngoài.

- Sao cậu biết tớ bị bắt cóc mà cứu? – Minh vừa ăn cháo vừa hỏi

- À, bọn chúng lấy điện thoại cậu gọi cho tớ mà! – Nguyên bình tĩnh trả lời, như đã có chuẩn bị trước

- Chứ không phải gọi cho Black King sao? – Minh ngạc nhiên

- Black King gì? Cậu lưu tên tớ là My love mà! – Nguyên cười phì

- À...ừm...!

Cô đỏ mặt, cảm cúi ăn tiếp chén cháo.

- À! Chàng trai lúc nãy...? – Chợt nhớ ra người thanh niên kia, cô vội hỏi

- Cậu ta là người đã đến cứu chúng ta đấy! Gì mà người của Phong Thần Bang, còn cả cậu Jay gì nữa, mà cậu Jay ấy về rồi!

Phong Thần Bang, chắc là Shin bảo đến.

- Cậu ta có vẻ rất coi trọng cậu, hai người quen nhau à? – Minh chợt để ý lúc nãy chàng trai đã cúi chào Nguyên

- Chắc lịch sự thôi! – Nguyên nhún vai

Minh gật gù, không hỏi gì nữa, cô muốn nghỉ ngơi.

Sáng hôm sau, Minh xuất viện. Khi vừa ra khỏi cổng, cô tình cờ gặp lại chàng trai kia.

- Chào cô! Khoẻ rồi à? – Người thanh niên thấy Minh trước

- À, vâng! Cảm ơn anh đã cứu tôi! Tôi là Tú Minh! – Minh lịch sự chào lại

- Không có gì! Là cậu chủ bảo tôi cứu cô, cậu Shin ấy! Tên tôi là Kay. Bây giờ tôi phải đi trước, hẹn ngày gặp lại!

Nói rồi Kay mỉm cười bỏ đi. Minh hơi sững, Kay dám gọi thẳng tên Shin, dù anh ta nói với vẻ cung kính nhưng điều đó vẫn không khỏi làm Minh tò mò, cô có cảm giác rằng, Kay không hề đơn giản.

---

Vừa vào trường là Ngọc đã lao tới hỏi tới tấp, Minh thấy hạnh phúc vì bên cạnh cô ngoài Nguyên ra vẫn còn cô bạn thân tốt bụng này.

Hôm nay lớp Minh có bạn mới đến, nghe đâu là một bạn nữ từ nước ngoài về. Đám con trai trong lớp bàn tán xôn xao, lên kế hoạch đón “mỹ nhân” về lớp (Yoo: thật là, cô biết con người ta mập ốm cao lùn già trẻ lớn bé giàu nghèo đau ốm khoẻ mạnh thể quái nào đâu mà cứ làm quá lên!).

- Hôm nay cô giới thiệu cho các em một bạn mới!

Cô giáo vừa cười vừa ra hiệu cho ai đó từ ngoài cửa. Một bạn nữ cao ráo bước vào, đám con trai nhón nháo cả lên, cô bạn quả thật rất xinh. Làn da trắng như sứ, mái tóc đen tuyền thẳng mượt và đôi mắt to tròn như búp bê làm cô gái trông thật thánh thiện. Cô bạn cất giọng ngọt ngào khiến đám con trai ngất lên ngất xuống:

- Xin chào! Tên mình là Lệ Băng!

Cái tên vừa nghe qua đã thấy khó gần, nó toát lên hàn khí đáng sợ, hoàn toàn trái ngược với vẻ đẹp thiên thần của cô gái. Cả lớp im lặng cỡ ba giây rồi lại tiếp tục lộn xộn cả lên. Cô giáo cho Băng tự chọn chỗ, cô bạn mỉm cười, bỏ ngoài tai những lời mời mọc của đám con trai, đi thẳng xuống chỗ Minh, dịu dàng nói:

- Mình có thể ngồi chỗ trống này không?

Minh vốn không thích ngồi chung với ai, điều đó khiến cô cảm thấy thế giới của mình bị xáo trộn đôi chút, ngay cả Ngọc là bạn thân cũng chỉ ngồi bàn trên Minh. Minh khề chau mày nhưng rồi cũng miễn cưỡng gật đầu, dù sao trong lớp cũng chẳng còn chỗ trống.

Ra chơi, Nguyên đã đứng trước cửa lớp đợi Minh. Từ khi cả hai chính thức là một cặp thì đi đâu cũng có nhau. Nếu là lúc trước thì có lẽ là Minh đã thấy phiền chết đi được, nhưng không hiểu sao có Nguyên bên cạnh cô lại cảm thấy ấm áp và rất bình yên. ...cảm giác này cũng giống như khi cô ở bên cạnh Shin...

- Bạn trai cậu à? – Băng hỏi

- Ủ! Hotboy khối 12 đấy!

Minh chưa kịp trả lời thì Ngọc đã nhanh nhẩu, cô bạn có vẻ không ưa Băng cho lắm

- Woa! Bạn may mắn thật!

- Phải nói là Nguyên may mắn mới đúng ấy! – Ngọc vênh mặt

Minh không nói gì, chỉ mỉm cười chào Băng rồi cốc nhẹ lên trán Ngọc. Cô bạn xoa xoa chỗ trán đau rồi buông vài câu trêu Minh. Lê Băng im lặng đứng nhìn, hình như đang suy nghĩ gì đó.

- Bạn mới lớp cậu à? – Nguyên đưa Minh cốc nước

- Ủ! Mới chuyển đến, xinh nhĩ? – Minh nhướn mày hỏi Nguyên

- Thường thôi! Cậu xinh nhất! – Nguyên mỉm cười béo má Minh

- Khéo nịnh!

- Thật mà! – Nguyên “ngây thơ” trả lời

Cả hai cùng cười. Hãy cứ cười, khi hạnh phúc vẫn đang kề bên.

---

- Bàn số 6 Minh nhé! – Anh quản lý nói nhỏ khi Minh vừa vào

- Vâng!

Minh mỉm cười nói rồi bước ra bàn số 6, ở đó có một chàng trai có vẻ chăm chú nhìn dòng người đang hoà mình vào điệu nhạc điên cuồng.

- Xin hỏi anh dùng gì?

- Cô làm ở đây à?

Chàng trai hỏi với vẻ ngạc nhiên tột độ, Minh cũng bất ngờ không kém, là Kay.

- À vâng! – Minh mỉm cười trả lời

- Cô không hợp với nơi này lắm, dù gì cô cũng còn học cấp 3! – Kay nhướn mày

- Vì cuộc sống cá thôi! – Minh nhún vai

- Tôi nghĩ là Shin sẽ có công việc khác cho cô đấy! Hệ thống bar Mirotic là của Phong Thần Bang mà!

Minh mở to mắt hết mức có thể, Shin giàu đến thế sao?

- Hôm nay đến đây thôi, tôi đi đây! – Kay đứng dậy

- Anh không dùng gì sao? – Minh vội hỏi

- Không!

Về ngoài băng giá của Kay khiến Minh khó chịu, nó không giống như lớp băng của Shin, không giống vỏ bọc mà cô từng tạo ra. Sự băng giá của Kay khiến người đối diện cảm thấy sự nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Đeo Mặt Nạ* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 14: Kể Thứ Ba

Nguyên rủ Minh đi xem phim. Trước đây Minh chưa bao giờ đi xem phim rạp, thời gian và kinh tế không cho phép cô thực hiện điều đó. Có thể nói, rạp chiếu phim đối với cô là một nơi mới mẻ.

- Coi Titanic nha! – Nguyên chỉ vào tấm poster
- Cậu cũng xem phim này sao? – Minh phì cười
- Có luật nào cấm con trai xem phim tình cảm à? – Nguyên chống chế
- Ai nói gì đâu! – Minh le lưỡi

Cả hai mua vé rồi ngồi đợi đến giờ chiếu phim. Minh đưa mắt nhìn xung quanh, thật nhộn nhịp. Bất chợt, ánh mắt cô dừng lại ở cô gái mặc chiếc đầm hồng đang bước đến, Lê Băng.

- Hai người cũng đi xem phim à?

Thấy Minh, Băng vội chạy lại

- Ủ! Cậu đi một mình sao? – Minh nhìn quanh
- Hi, tự dưng hứng lên đi xem phim, chưa rủ được ai! Mà hai cậu xem phim gì vậy?
- Titanic! – Nguyên trả lời, cộc lốc
- Trùng hợp quá, mình cũng coi Titanic nè, chúng ta đi chung ha!

Minh bối rối, không thể cho Băng đi cùng mà từ chối cũng chẳng xong. Nguyên có vẻ khó chịu, cậu tỏ vẻ không thích Băng ra mặt. Tuy thế, Nguyên cũng chẳng từ chối, cậu lịch sự gật đầu:

- Nếu cậu muốn đi cùng tụi này thì được thôi! Tôi hy vọng cậu sẽ thấy thoải mái!

Băng hơi khựng lại trước câu nói của Nguyên. Hy vọng cô thoải mái hay hy vọng hai người kia thoải mái đây? Lê Băng mỉm cười không nói gì, lẳng lặng đi sau Minh.

Nguyên và Minh cười đùa vui vẻ, gần như không hề màng đến sự tồn tại của Băng. Mỗi lần Minh định quay lại nói chuyện với Băng thì y như rằng Nguyên cũng làm trò khiến cô quên bèn Lê Băng đi.

“Cứ cười đi, rồi hai người sẽ phải khóc thôi!” Băng nói khề, đôi môi nhỏ chực về nên nụ cười đánh sợ.

Rạp chiếu phim khá tối, điều đó phần nào khiến Minh mất bình tĩnh, may mà Nguyên luôn đi bên cạnh khiến cô cũng yên tâm.

- Ăn bắp nè Minh! – Nguyên chia túi bắp rang ra cho Minh khi cả ba đã ở trong rạp

Băng vội chồm qua:

- Băng ăn nữa nha!
- À...ừ! – Minh cười, đưa túi bắp cho Băng

Nguyên nhú mày tỏ vẻ không hài lòng, nhưng không muốn phá tan bầu không khí vui vẻ nên cậu im lặng.

Phim bắt đầu...

Chiếc tàu Titanic huyền thoại gây lam đôi, dần chìm vào lòng đại dương sâu thẳm và lạnh giá.

“Hãy hứa rằng em sẽ tiếp tục sống, em phải những đứa con thật xinh đẹp và em sẽ chết như...một bà lão, chứ không phải như thế này, không phải lúc này, không phải đêm nay! Hãy hứa đi Rose, hãy hứa rằng em sẽ tiếp tục sống và sẽ không bao giờ bỏ lời hứa này, không bao giờ được từ bỏ!” Giọng Jack run lên vì lạnh cóng, Jack và Rose đang đứng ở lằn ranh giữa sự sống và cái chết nhưng...họ vẫn giữ lấy nhau...họ có nhau, ngay cả khi tia hy vọng sống sắp vụt tắt. Jack ra đi, để Rose được sống. Dù chỉ còn một mình, Rose cũng không cô đơn, bởi...hình bóng Jack sẽ mãi tồn tại và sưởi ấm trái tim cô.

Còn Minh, ai sẽ sưởi ấm trái tim cô, để cô không còn đơn độc nữa?

Minh thấy môi mình nấn nặn. Bàn tay Nguyên ấm áp khẽ siết lấy tay cô, đưa Minh về với thực tại. Dù chỉ là sự im lặng và cái siết tay nhưng không gian giữa cả hai như xích lại gần hơn.

- Hãy nhớ rằng dù có chuyện gì thì tớ sẽ luôn bảo vệ cậu!

Câu nói của Nguyên vang lên bên tai Minh. Cậu như đọc được suy nghĩ của cô, sự ám áp từ bàn tay Nguyên lan toả khắp người Minh, mùi gỗ đàn hương đầu đó thoang thoảng trong không gian khiến cô có cảm giác như mình đang ở trong thế giới của riêng cả hai.

Đột nhiên, tiếng Băng vang lên, phá tan bầu không khí thanh bình đang ngự trị trong tim Minh:

- Ôi cảm động quá đi! Minh muốn khóc quá Minh ơi!

Nguyên bắt đầu bức mình, cậu có cảm giác rằng Băng luôn cố tình xen vào giữa cậu và Minh. Sự xuất hiện của Lê Băng khiến không khí dường như trở nên nặng nề hơn, điều đó khiến Nguyên thấy khó chịu.

Bộ phim kết thúc, Nguyên ngó ý mời hai cô gái đi ăn. Lê Băng không hề phản đối, vui vẻ nhận lời. Băng cố tỏ ra thân thiện, làm quen với Nguyên. Việc đó vô tình đẩy Minh ra ngoài, cô gái có vẻ đẹp thánh thiện kia luôn tìm cách xen vào những cuộc trò chuyện của Nguyên và Minh. Minh là một cô gái thông minh, cô chợt hiểu rằng Lê Băng đang muốn phá hoại mối quan hệ của cô và Nguyên. Minh băn khoăn không biết rằng sự xuất hiện một cách tình cờ của Lê Băng hôm nay thật sự là vô tình hay... đã có dự tính?

Bất giác, Minh cảm nhận được rằng, bên trong vẻ đẹp thánh thiện kia là một sự nguy hiểm khôn lường, cô gái này... đang có mưu tính gì đây?

---

Hôm nay Minh làm tăng ca, hôm qua cô nghĩ đề đi xem phim nên nếu không muốn trừ lương thì cô phải tăng ca.

- Black King kia! Sao lại xuất hiện nhỉ?

Cái tên Black King lần át cả tiếng nhạc ồn ào đập vào tai Minh làm cô chú ý, Minh quay lại, thấy Shin và Kay đang tiến về phía cô.

Kay cố lách người khỏi đám con gái đang xúm quanh cười cợt. Nhiều cô gái nhìn Shin chăm chú, nhưng không một ai dám tiếp cận cậu. Cái tên Black King đầy quyền lực cùng lớp băng bao quanh Shin khiến tất cả mọi người đều phải dè chừng.

Đôi mắt ám áp của Shin như chứa những tia lửa nhỏ nhưng đồng thời cũng sâu thẳm như đại dương phẳng phát nét u buồn nhìn xoáy vào Minh. Một cái nhìn khó hiểu.

- Chúng ta có duyên nhỉ? – Shin đã đứng trước Minh từ lúc nào

- Không ngờ anh lại là sếp của tôi! – Minh bật cười

Shin không trả lời, ra hiệu cho Kay bước lại. Chàng trai vừa đến, Minh ngay lập tức cảm thấy sự nguy hiểm tràn ngập từ hàn khí mà Kay phát ra, cô ghét cảm giác này.

- Cậu Shin muốn mời cô làm đầu bếp cho cậu ấy! – Kay từ tốn nói, hạ giọng đủ nhỏ để chỉ cả ba nghe

- Sao cơ? – Minh ngạc nhiên, phần nào lo sợ bóng tối trong căn biệt thự của Shin

- Không phải biệt thự lần trước đâu! Là nhà riêng của tôi! Đừng lo! – Shin như biết Minh đang nghĩ gì

- Chuyện này...

- Cô cứ suy nghĩ đi! Chúng tôi sẽ tìm cô sau! – Shin lạnh lùng nói rồi quay đi

Minh ngây người nhìn theo dáng Shin. Mirotic vẫn chưa hạ nhiệt bởi sự xuất hiện chóng vánh của Black King hùng danh.

Có cái gì đó thôi thúc Minh đồng ý lời đề nghị của Shin. Nhưng nếu đồng ý cũng có nghĩa là cô chấp nhận bước chân vào thế giới của Black King – thế giới bóng đêm. Bất giác, Minh nhớ đến người đàn ông áo đen của Bang Từ Thần... người đã giết cha mẹ cô!

*Đoàng!*

*Một tiếng động kinh hoàng vang lên, phá tan không gian yên tĩnh.*

...

*Rồi máu khô đi, để lại trên đất một màu đỏ sẫm.*

*Không gian chỉ còn là bóng tối bao trùm.*

*Tàn khóc.*

Mảng ký ức rời rạc hiện lên trong tích tắc đã châm ngòi cho ngọn lửa hận thù trong tim Minh, giờ đây ngọn lửa ấy đã bùng lên dữ dội, lấn át lý trí của cô gái nhỏ. Minh ở ngoài sáng còn kẻ thù của cô ở trong tối. Muốn trả thù, chỉ có cách bước vào thế giới của hắn – thế giới ngầm... chỉ có cách đó... nhưng... liệu cô có đủ sức để chống chọi lại những âm mưu kinh hoàng của thế lực đen tối hay không? Nếu chọn con đường chông gai này thì những thử thách đang đợi Minh phía trước là không tưởng.

Cuộc đời giống như một ván bài, có nên liều lĩnh đánh cược?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Đeo Mặt Nạ* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 15: Nothing’S Gonna Change My Love For You

- Cô sẽ chỉ làm buổi tối, thứ nhất là vì cậu Shin không dùng bữa sáng và bữa trưa ở nhà, thứ hai là cô còn phải đi học. Nấu xong thì cô về, lương tháng tùy cô chọn, bao nhiêu cũng được, đây là hợp đồng! Ngày mai tôi sẽ đến đón cô!

Kay nói một hơi rồi đưa cho Minh tờ hợp đồng. Minh mở to mắt nuốt từng chữ Kay vừa nói, có ai đòi một công việc nhẹ nhàng như vậy lại được quyền chọn lương sao cũng được?

Minh chân chừ đôi chút rồi cũng đặt bút ký vào. Đưa tờ giấy lại cho Kay, cô thở hắt ra rồi vội nói:

- Thôi tôi về! Chào anh!

Kay không nói gì, nhìn theo dáng Minh cho đến khi khuất hẳn. Cậu chợt cười, khẽ nói:

- Trò chơi sắp bắt đầu rồi! Sẽ thú vị đây!

---

Một căn biệt thự hoàn hảo. Đó là suy nghĩ đầu tiên của Minh khi cô vừa đặt chân vào căn nhà của Shin. Đẹp đến hoàn hảo! Điều Minh thích nhất là căn nhà cực kỳ...sáng! Đèn được đặt ở mọi nơi.

Minh vào bếp, thấy Jay đang ngồi rầu rĩ ăn...mì gói!

- Trời! Sao không đợi chị tới nấu? – Minh lắc đầu nhìn Jay

- Chị nấu cho anh hai chứ có nấu cho em đâu!

- Thì chị nấu nhiều cho em luôn!

- Thôi! Ăn cháo trắng thả em ăn mì gói còn hơn! – Jay thở hắt ra

- Cháo trắng? – Minh ngạc nhiên

Thấy Minh ngạc nhiên tột độ, Jay cũng tròn xoe mắt:

- Thì anh hai dặn em nói chị nấu cháo trắng thôi được rồi!

Minh cảm thấy không vui. Cô không muốn làm một công việc nhàn hạ để rồi mỗi tháng nhận lương cao, giống như Shin đang thương hại cô vậy.

- Nhà có gì khác ngoài cháo trắng và mì gói không? – Minh nhìn quanh

- Dạ không! – Jay nhún vai

- Gần đây có siêu thị không?

- Ở đầu đường đó chị!

Minh không nói gì, lẳng lặng đi bộ ra siêu thị, mua ít đồ về. Cô nấu rất nhiều món, Jay vừa nhai mì vừa tròn mắt nhìn từng động tác nhanh gọn của Minh. Bàn ăn vừa dọn ra thì Shin vừa về.



“Sao thơm thế nhỉ? Cháo trắng cũng có thể thơm vậy sao?” Shin nghĩ thầm

- Hà? Gì thế này? – Shin sững sốt kêu lên khi thấy bàn ăn “hoành tráng” mà Minh đã chuẩn bị

- Đồ ăn chứ cái gì, hỏi lạ! – Minh lạnh lùng

- Tôi bảo cô nấu cháo trắng mà!

- Với nhiệm vụ của mình, tôi phải giúp “sếp” luôn khoẻ mạnh, ăn cháo trắng thì anh đi đánh nhau thế quái nào được? Bây giờ anh có ăn không? Anh không ăn là tôi nghỉ việc!

Shin ngậy người cô nhai từng chữ Minh vừa nói rồi miễn cưỡng ngồi vào bàn...

Đũa thứ nhất

Đũa thứ hai

Đũa thứ ba

Shin vẫn cầm cúi ăn, không bình luận gì.

Minh rửa chén rồi ra về. Bóng Minh vừa khuất, Jay đã hỏi ngay:

- Chị nấu được không anh?

Shin không nói gì, lặng lẽ đứng dậy bước vào phòng. Trước khi đóng cửa, Shin quay lại, nói nhanh với Jay:

- Dặn Minh lần sau nấu...nhiều một tý!

Cạch!

Cánh cửa đã đóng...

Jay đứng đơ ra

Ba giây sau...

“Ha ha ha!”

Cậu nhóc không nhịn được, cười lăn cười bò. Trong không gian yên tĩnh liên tục vang lên những tràng cười không ngớt.

---

Hôm nay khối 12 lại có giờ sinh hoạt ngoại khoá, lần này thì lớp Minh và lớp Nguyễn thi với nhau. Với tốc độ của mình, Minh nghiêm nhiên được tham gia mục thi chạy.

Con gái lớp 12A và 12B ai cũng giỏi, còi vừa thôi, cả sân trường rầm rầm tiếng bước chân.

Minh đang dồn hết sức chạy về đích thì Lê Băng từ đằng sau chạy vọt lên, không biết vô tình hay hữu ý đụng phải Minh. Cô chưa kịp định thần thì đã thấy Băng ngã xuống, khóc rầm rức:

- Minh! Sao cậu lại đẩy tớ?

Hai đội đều dừng lại xem chuyện gì xảy ra, Minh vẫn đứng đơ ra, chau mày khó hiểu.

- Thật quá đáng, chắc thấy Lê Băng đẹp nên ghen tị!

Minh chưa kịp thanh minh thì đã nghe những tiếng xì xầm bên vệt Lê Băng

- Mấy người không biết gì thì im đi! Mắc mớ gì Minh phải đi ghen tỵ với con nhỏ đó, Minh vừa xinh đẹp, lại còn đang quen Nguyễn, con nhỏ đó mới là người ghen tỵ ấy! Tôi chưa thấy ai trơ trẽn như cậu, tự biên tự diễn, tự nhận cat-sê của mình luôn đi!

Ngọc bực bội đứng ra bảo chữa cho Minh, hôm nay Ngọc dừng cảm tạ kỳ.

- Chuyện gì vậy?

Nguyễn xen vào đám người đang vây quanh hai cô gái, nhướn mày hỏi

- Nguyên! Cậu xem, bạn gái của cậu đẩy tớ ngã kia! Tớ có làm gì đâu chứ! – Băng khóc to hơn

Nguyên nhìn Minh, cô lắc đầu. Cậu nhìn quanh một lúc rồi cười khẩy:

- Cậu nói xem, lúc Minh đẩy cậu, hai người đang ở vị trí như thế nào?

- Ồ...Minh ở sau lưng tớ!

- Nếu vậy thì cậu phải ngã chúi về phía trước chứ, sao lại té bật ngửa như thế này? – Nguyên nghiêng đầu

- Tại...tại...tớ ngồi dậy! – Băng bảo chữa

- Thế sao không đứng dậy luôn? Ngồi đó ăn vạ à?

- Cậu...

Băng nhìn xoáy vào Nguyên, đầy căm tức. Cô ta đứng dậy, phui bụi rồi ngúng nguẩy bỏ đi, tiếng xì xầm vẫn không ngớt:

- Vậy là sao?

- Ai biết!

Nguyên không chú ý đến xung quanh, kéo tay Minh đi.

- Cậu ta cố ý! – Minh bực bội

- Tớ biết!

Minh thấy tay Nguyên đang nắm rất chặt tay mình, cậu có vẻ rất tức giận.

Cả hai không nói gì nữa. Tiếng trống báo kết thúc tiết học vang lên.

- Lát ra về đội tớ ở sân sau!

Tan học...

Minh ngồi đợi Nguyên trên băng ghế đá ở sân sau. Ánh mắt cô nhìn mông lung vào khoảng không trước mặt. Chợt, Nguyên vòng tay ôm Minh từ phía sau, cậu đã đến từ lúc nào.

- Có chuyện gì thế?

- Không có gì! Muốn ngồi với cậu một tý thôi!

- Đồ hâm! – Minh cốc đầu Nguyên

Nguyên không nói gì, chỉ chăm chú ngồi bấm bấm cái iPod.

- Cậu nghe gì vậy, cho tớ nghe với!

Minh dí sát mặt vào màn hình iPod, cố nhìn xem Nguyên đang nghe bài gì. Nguyên tình nghịch đưa chiếc iPod lên cao từ từ, Minh la toáng lên:

- Cho tớ xem nào!

Mắt cô di chuyển theo chiếc iPod, cho đến khi tay Nguyên dừng lại, Minh nhận thấy khoảng cách giữa cô và Nguyên lúc này rất gần, gần đến nỗi cô có thể cảm nhận được hơi thở nóng ấm của Nguyên phả ra trong không khí.

- Chúng ta...đang ở rất gần nhỉ? – Nguyên cười ranh mãnh

Cậu bất ngờ đưa tay ôm má Minh, kéo cô lại gần hơn. Trán họ chạm nhau. Một cách chậm rãi, chóp mũi họ chạm nhau. Chỉ còn một tý nữa thôi là...môi họ chạm nhau.

Nụ cười tuyệt đẹp của Nguyên khiến Minh thấy bối rối.

Đôi môi nhỏ nhắn khép hờ cực yêu của Minh khiến Nguyên chỉ muốn cắn cho một phát.

Nhưng rồi, nhanh như lúc bắt đầu, Nguyên thả Minh ra, đưa một hộp quà cho cô, nháy mắt:

- Về nhà mới được mở nha!

Nói rồi Nguyên chạy vội đi, để lại Minh đơ như cây cọc.

Tối, Minh mỉm cười mở hộp quà, trong hộp là một cái máy ghi âm kèm theo tờ giấy ghi: "Lời bài hát là những gì mà tớ muốn nói với cậu"

Minh bật máy...

*If I had to live my life without you near me*

*The days would all be empty*

*The nights would seem so long*

*With you I see forever oh so clearly*

*I might have been in love before*

*But it never felt this strong*

*Our dreams are young and we both know*

*They'll take us where we want to go*

*Hold me now*

*Touch me now*

*I don't want to live without you*

*Nothing's gonna change my love for you*

*You ought to know by now how much I love you*

*One thing you can be sure of*

*I'll never ask for more than your love*

*Nothing's gonna change my love for you*

*You ought to know by now how much I love you*

*The world might change my whole life through but*

*Nothing's gonna change my love for you*

.....

Giọng Nguyên vang lên, ấm áp như hạt nắng mùa hè mà dịu nhẹ như con gió mùa thu. Kết thúc bài hát, Nguyên hét lớn:

"Tớ yêu cậu, nhiều lắm! Happy Birthday to My love!"

Minh đột nhiên bật khóc, những giọt nước mắt ấm nóng lăn dài trên má cô... hạnh phúc...

*Nếu bên anh là hạnh phúc*

*Xin cho em được hạnh phúc mãi*

*Nếu bên anh là khổ đau*

*Em nguyện khổ đau cả đời...*

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Đeo Mặt Nạ* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 16: Sự Thật...

Thi học kỳ 1 xong, trường tổ chức cho học sinh khối 12 đi suối nước nóng Bình Châu ba ngày. Không phải nói mọi người vui thế nào, sau một thời gian dài thần kinh căng như dây đàn vì thi cử thì một chuyến đi suối nước nóng thư giãn là phần thưởng tuyệt vời nhất.

Ra chơi, Minh một mình nghe nhạc trên băng ghế đá ở sân sau, giai điệu nhẹ nhàng của bài A Little Love vang lên bay bổng, đưa cô dần chìm vào giấc ngủ...

- Cho cậu này!

Tiếng Nguyễn làm Minh giật mình, cô mở mắt ra, một cảm giác ấm nóng ở má cùng mùi cà phê quện trong không khí khiến Minh thấy ấm áp hơn trước tiết trời se lạnh mùa Giáng sinh.

- Cảm ơn! – Minh đón lấy ly cà phê từ tay Nguyễn

- Cậu sẽ đi chứ? – Nguyễn chột hỏi

- Đi đâu?

- Suối nước nóng!

- Vậy cậu có đi không? – Minh cười

- Tớ cũng chưa biết nữa!

- Cậu đi thì tớ đi!

- Ủ!

Cả hai im lặng, mỗi người theo đuổi một suy nghĩ riêng. Bất chợt, Nguyễn kéo Minh dậy:

- Theo tớ!

- Đi đâu thế?

- Đi chơi!

- Bùng tiết sao? – Minh kinh ngạc

- Ủ! Cúp học và đến một nơi có tự do...

Nguyễn bỏ lưng câu nói, như muốn làm Minh tò mò.

Cả hai đến một vùng ngoại ô. Không khí trong lành nơi đây khiến Minh thấy bình yên.

Họ đi xa hơn, khi đang đứng ở một tán cây lớn, Nguyễn bảo Minh nhắm mắt lại.

- Từ từ thôi nhé! Nhắm chặt đấy, không được tí hì, ăn gian là tớ kiss cậu đấy! – Nguyễn “đọa”

- Biết rồi mà! – Minh bật cười

- Tớ đếm đến 3 thì cậu mở mắt ra nhé!

Một...

Hai...

Ba!

Nguyễn đưa tay đẩy tán cây ra, không gian chợt bừng sáng. Minh kêu lên kinh ngạc. Trước mắt cô là cả một cánh đồng hoa bồ công anh. Chị gió khe khẽ vuốt ve làn da Minh, dễ chịu.

Nguyễn dắt Minh đi đến giữa cánh đồng hoa, cậu đứng sau lưng cô, vòng tay ôm eo Minh, khẽ nói:

- Bây giờ thì nhắm mắt lại nào!

Minh làm theo.

*If the hero never comes to you*

*If you need someone you're feeling blue*

*If you're away from love and you're alone*

*If you call your friends and nobody's home*

*You can run away but you can't hide*

*Through a storm and through a lonely night*

*Then I show you there's a destiny*

*The best things in life*

*They're free*

*But if you wanna cry*

*Cry on my shoulder*

*If you need someone who cares for you*

*If you're feeling sad your heart gets colder*

*Yes I show you what real love can do*

Tiếng hát êm dịu của Nguyên lắng lẽ hoà với tiếng gió khe khẽ bên tai Minh. Hương thơm của gỗ đàn hương trầm lắng lan toả trong không gian. Minh có cảm giác mình như đang bay lên, bay theo tiếng hát, bay theo cánh hoa bồ công anh, bay thật cao và xa như có thể chạm đến bầu trời xanh kia, bay mãi mãi...hoàn toàn tự do...

*Fly away, fly away, fly away*

*Fly to the top*

*Fly forever...*

(Note : Lời bài Bolero của DBSK)

- Khi buồn tớ hay ra đây lắm! Tớ đến đây như muốn trốn tránh tất cả, trốn tránh bạn bè, gia đình, cuộc sống...vứt bỏ mọi ưu phiền, cảm giác như được tự do! Tớ đã muốn chỉ một mình tớ biết đến nơi này thôi!

- Vậy tại sao cậu lại dẫn tớ đến đây?

Nguyên bất giác nắm lấy tay Minh, khẽ siết chặt:

- Vì dù là ở bất cứ đâu, tớ luôn muốn có cậu kề bên, dù là đến tận cùng thế giới thì người tớ muốn đồng hành mãi là cậu!

Nguyên đặt lên môi Minh một nụ hôn, khẽ thôi...nhưng...

Có gì đó hồi hã...

Dịu dàng mà cũng rất mạnh mẽ...

*Hãy để tình yêu của anh là những cánh hoa kia...*

*Theo gió bay đến tận cùng chân trời.*

*Hãy để tình yêu của anh là hương thơm của thiên nhiên...*

*Bên em những lúc em cần sự bình yên.*

*Hãy để tình yêu của anh là giọt nắng mỗi sáng...*

*Nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc em.*

*Và hãy để anh được là người duy nhất...*

*Ngự trị trong trái tim em.*

---

Hôm nay là ngày khối 12 đi Bình Châu. Gương mặt ai nấy háo hức thấy rõ. Chẳng biết có phải Nguyệt lão (hay tác giả :))) sắp đặt không mà lớp 12A và 12B lại chung xe. Từ sáng sớm, Nguyên đã phải năn nỉ Ngọc muốn gây lười để “xỉ” được chỗ ngồi cạnh Minh.

Chiếc xe chậm chạp lăn bánh, Minh ngả đầu vào vai Nguyên, mắt lim dim muốn ngủ. Nguyên nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, khẽ hỏi:

- Muốn tớ hát ru cho không?

- Ừm...muốn!

Nguyên cười, ghé sát tai Minh, khẽ hát...

Giọng hát ấm áp của Nguyên dần đưa cô vào giấc ngủ, mùi gỗ đàn hương toả ra từ cơ thể Nguyên khiến cô cảm thấy thật dễ chịu, nhưng...trông một chốc, cô lại chợt nhớ rằng...Shin cũng có mùi gỗ đàn hương. Một nỗi nghi ngờ dâng lên trong lòng cô gái trẻ...

Có thể nào...Nguyên và Shin là một?

Nguyên hôn nhẹ lên tóc Minh. Minh cảm nhận được nụ hôn có chút gì đó lo sợ...một nỗi sợ mơ hồ...

Linh tính mách bảo cô Nguyên có một bí mật, một bí mật mà đối với cô, có thể nó rất khủng khiếp.

Lại nhắc đến Ngọc, sau khi nhường chỗ cho Nguyên thì cô nàng chỉ còn một chỗ ngồi duy nhất cạnh...Lệ Băng! Tình hình là hai bạn ấy không ưa gì nhau:

- Đừng có ngồi gần tôi đấy đồ cáo già! – Ngọc bĩu môi

- Ai thèm ngồi gần cái đồ giả nai như cậu! Mà cậu nói ai là cáo già? Há?

- Ôi! Quả là gừng càng già càng cay! Mới nói một tý đã nổi sùng lên rồi kìa! Cậu xem, cậu như con cáo lai nhím ý!

- Này...cậu kia, tôi đã đụng chạm gì tới cậu chưa hả?

- Đụng tới Minh là đụng tới tôi đấy! Thế nào? Đừng có ở đó mà tỏ ra ngoan hiền ta đây không hại ai nhé!

Ngọc le lưỡi nhìn Băng đang tức không nói nổi một câu. Phải nói là dạo này Minh ít bên cạnh Ngọc hơn lại giúp cô “rèn luyện” lòng dũng cảm!

Đến trưa thì cả đoàn đến nơi. Minh vốn bị say xe, mệt phờ người nên nhận phòng xong thì cô lăn ra ngủ. Gần 6 giờ chiều, Ngọc lay cô dậy:

- Cậu đúng là sâu ngủ! Tỉnh không ăn tối luôn hả?

Minh khẽ mở mắt, giọng ngái ngủ:

- Bây giờ rồi?

- Kém 15 phút nữa là 6 giờ!

Cô không nói gì nữa, lặng lẽ đứng dậy vào phòng tắm. Sau bữa cơm tối, trong khi các bạn hò nhau đi ngâm mình trong suối nước nóng thì Minh lại “đánh bài chuẩn” về phòng để...ngủ tiếp!

Cờ 8 giờ tối, đang lim dim thì cô bị một lực mạnh kéo dậy

- Dậy! Sâu ngủ, mau dậy ngay!

- Gì vậy Ngọc? – Minh cần nhần

- Đi ra tắm suối nước nóng, lớp mình với lớp 12A đang tổ chức party ở ngoài đó!

- Nhưng...

Chưa kịp dứt lời, Minh đã bị Ngọc bắt thay đồ rồi lôi ra ngoài.

Không khí sôi nổi của buổi tiệc cũng khiến cô tỉnh hơn một tý. Chợt nhớ đến cậu bạn trai, Minh quay sang hỏi Ngọc:

- Nguyên đâu?

- Đằng kia kìa!

Minh nheo mắt nhìn, thấy Nguyên đang mỉm cười bước đến:

- Tớ đợi cậu mãi, mau lại chơi với tụi tớ đi!

- Ừm...

Nguyên mỉm cười kéo tay Minh bước lại đám đông. Khi Nguyên quay lưng lại, Minh đã ngỡ như đất trời sụp đổ dưới chân...

Trên vai trái của Nguyên là... ký hiệu la mã cổ xưa và con dao găm có đôi cánh nhỏ...

Hình xăm của Shin...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Đeo Mặt Nạ* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 17: Hạ Màn

Minh vùng chạy.

Chạy.

Mặc kệ tất cả...

Mặc kệ cái nhìn hoảng hốt của Nguyên

Mặc kệ tiếng kêu thất thanh của Ngọc

Mặc kệ sự ngạc nhiên tột độ của tất cả mọi người

Và...mặc kệ cả sự thật...

Chạy.

Minh đang chạy, chạy giữa đất trời vô tận hay là chạy giữa mớ cảm xúc hỗn độn đang giằng vò cô?

Hoang mang.

Tức giận.

Cô độc.

Cảm giác bị lừa dối...đau đớn đến vậy sao?

Chạy...chạy trốn.

Minh đang chạy trốn. Nhưng chạy trốn khỏi cái gì cơ chứ? Khỏi Nguyên, khỏi bữa tiệc sôi động kia hay là...chạy trốn khỏi sự thật?

Rồi một ánh sáng loé lên, có tiếng bấm còi inh ỏi. Nhưng giờ đây với Minh tất cả đều vô nghĩa. Cô đứng im, không động đậy.

- MINH!

Tiếng kêu của cô bạn thân nhất đánh thức Minh, Ngọc lao đến, đẩy Minh ngã nhào. Cô bàng hoàng ngồi dậy...nhưng...muộn rồi...

Ngọc cứu Minh.

Máu.

Nó khiến cô nhớ đến đêm kinh hoàng đó.

Ba mẹ cô nằm giữa một vũng máu.

Và giờ là Ngọc!

Cô bước đến, ôm lấy cơ thể bất động đầy máu của bạn mình, khẽ gọi, tiếng gọi mỗi lúc một lớn:

- Ngọc! Ngọc! NGỌC!

Đau, đau chứ! Nỗi đau lớn dần, lớn theo từng tiếng gọi.

Nhưng cô không khóc. Vì Trịnh Tú Minh không hề biết khóc, phải không? Hay vì đau quá nên không khóc được nữa?

Không ai có câu trả lời.

Minh cười, cười thật to.

Chua xót.

*Có những thứ phù phàng mang tên...sự thật.*

---

Ngọc được vào bệnh viện. Minh ngồi im, không nói gì, gương mặt hoàn toàn không chút biểu cảm, ngay cả khi Nguyên bước đến và ngồi cạnh cô. Lạnh lùng quá chăng? Trịnh Tú Minh là đây!

- Xin lỗi! Vì đã không nói sớm hơn! – Nguyên khó nhọc nói

- Cần thiết phải nói lời xin lỗi nữa sao? Cậu Shin? – Minh nhìn Nguyên, đôi mắt ánh lên những tia nhìn sắc lạnh như lần đầu cậu gặp cô

- Xin hãy nghe tớ! Tớ không thể cho ai biết sự thật, kể cả những người anh em thân thiết nhất và...kể cả cậu! Điều đó là để bảo vệ cho tớ, cho Phong Thần Bang và cho cả cậu nữa!

Những cảm xúc dồn nén đột nhiên vỡ oà thành từng dòng nước mắt giận dữ trên gương mặt Minh:

- Bảo vệ tôi? Vậy tại sao cậu còn cho Shin xuất hiện? Tại sao?

- Tớ không nghĩ mọi chuyện lại đi xa như vậy...

- Cậu còn mời tôi về làm đầu bếp nữa, vui không? – Minh bầu chặt vai Nguyên

- Tớ chỉ không muốn cậu làm ở bar, nơi đó rất phức tạp!

- Tôi nhớ không lầm thì cái bar đó là của cậu mà?

Im lặng.

- Hai cháu chắc là người nhà bệnh nhân Lâm Bảo Ngọc? – Vị bác sĩ già ái ngại nhìn đôi trẻ đang cãi nhau ầm ĩ

- À vâng! – Nguyên bình tĩnh đáp

Minh lau vội nước mắt, hỏi hỏ hỏi:

- Ngọc sao rồi ạ?

- May là đưa vào bệnh viện kịp thời nên cô bé đã qua cơn nguy kịch rồi! Giờ thì các cháu có thể vào thăm bệnh nhân, tuy nhiên Ngọc đang ngủ, cô bé cần nghỉ ngơi!

- Cảm ơn bác sĩ! – Cả hai đồng thanh

Đội bóng vị bác sĩ đã khuất hẳn, Minh quay lưng, lạnh lùng quăng lại một câu:

- Tạm biệt! Shin.

Nguyên im lặng, khẽ chau mày. Cái chau mày rất khẽ nhưng chứa đựng tất cả nỗi đau, đau đớn đến tột cùng.



Bất lực.

Cậu rảo bước ra cổng chính, ở đây làm gì nữa? Nhìn người mình yêu quay lưng với mình đau đớn vô cùng.

- Shin! Anh... là Nguyên thật sao?

- Phải! – Không cần quay lưng lại, cậu cũng biết người vừa lên tiếng là ai

- Sao có thể...?

Nguyên quay lại, nghiêng đầu nhìn cô gái có gương mặt thiên thần kia, Lê Băng.

- Sao lại không, Lyn?

Lê Băng im lặng, vẻ bối rối hiện rõ trên gương mặt cô gái.

- Chơi với nhau từ nhỏ thế mà em lại không nhận ra anh sao?

- Em sang Canada hồi mới 10 tuổi, về thì đã biết anh nắm quyền Phong Thần Bang và tách khỏi bang phái của ba anh, anh lúc nào cũng đeo mặt nạ, cả Kay cũng không nói em nghe, nên em không biết...

Nguyên chột tiến lại, nắm chặt vai Băng khiến cô kêu lên vì đau:

- Ai sai em đến phá anh và Minh, nói?

- Em... không... thể nói! – Băng sợ hãi

Nguyên buông Băng ra, nhếch mép. Cậu quay bước đi, để lại Lê Băng khóc rầm rức.

Nguyên đứng lại trước cổng chính, cậu mệt mỏi dựa lưng vào tường, đôi mắt đã không còn những tia lửa nhỏ ấm áp nữa, giờ đây nó chỉ tràn đầy những nỗi buồn sâu thẳm như đại dương bao la. Nguyên nhắm mắt lại, miệng nở một nụ cười cay đắng...

Hạ màn được rồi...

Tất cả đã kết thúc.

Ở góc tối, một chàng trai với mái tóc đen che một bên mắt mỉm cười, nụ cười lạnh lẽo như hàn băng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Đeo Mặt Nạ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 18: Empty

Ngọc đã khỏe hơn, cô bạn không hỏi Minh lý do vì sao ngày hôm đó cô lại đột ngột bỏ chạy. Có lẽ Ngọc biết, hay ít ra là cảm nhận được rằng, lý do đó liên quan đến Nguyên.

Hôm nay là một ngày mệt mỏi đối với Minh. Ngọc xuất viện để trở về thành phố.

Sau khi đến nhà thăm Ngọc, Minh đạp xe đi lòng vòng, cô đạp trong vô thức, chiếc xe cứ lăn bánh chậm rãi, cho đến khi Minh mỏi chân, dừng lại ở một tán cây to. Cô chợt nhớ mình đã đến đây rồi thì phải. Khẽ đẩy tán cây ra, cô cảm nhận được gió đang nhẹ nhàng vuốt ve làn da mình. Cánh đồng hoa bồ công anh tràn ngập ánh sáng như lần đầu Nguyên dẫn Minh đến đây nhưng... sao cảm giác không còn bình yên nữa?

Minh chậm rãi bước đến giữa cánh đồng. Chợt thấy lòng mình dậy sóng, nước mắt nhẹ rơi trên gương mặt thanh tú. Minh khẽ hát bài “Cry on my shoulder” – bài hát mà Nguyên đã hát khi dẫn cô đến đây. Cô hát thật nhỏ, như để xoa dịu những cơn sóng âm ỉm trong trái tim bé nhỏ.

Cô nhìn những cánh hoa bồ công anh bay theo gió. Chúng sẽ bay đi đâu? Minh tự hỏi. Có thể là bay đến một thành phố khác, một đất nước khác hay là bay lên bầu trời xanh cao kia. Không có câu trả lời chính xác.

Minh ngưng hát và khóc thật lớn. Không còn cảm giác được bay lên trời cao nữa, không còn cảm giác tự do nữa. Giờ đây tất cả thật trống trải.

Trái tim Minh trống rỗng.

Minh chợt hiểu rằng, cô cần Nguyên. Cô cần Nguyên để có thể vững bước đi hết con đường này. Dù cho đó là Nguyên hay là Shin thì... người cô yêu chỉ có một...

Thiên thần đeo mặt nạ.

Minh lao đến chiếc xe đạp, đạp không ngừng. Cô phải gặp Nguyên.

Minh dừng trước căn biệt thự của Nguyên. Cô tiến vào trong, căn nhà tối om khiến Minh lạnh sống lưng.

Nguyên ngồi ở góc, đôi mắt nhắm chặt, bất động.

Bằng nỗ lực không nhỏ để ngăn những dòng nước mắt, Minh cố mở lời:

- Này! Tôi quá vậy! Chỗ thế này làm sao em nấu ăn?

Nguyên giật mình, mở to mắt nhìn Minh. Rồi với một tốc độ đáng kinh ngạc, cậu lao đến ôm cô thật chặt, như sợ rằng chỉ cần buông tay ra thôi thì Minh sẽ biến mất.

- Anh đã nhớ em nhiều biết bao!

Cả hai đứng như thế rất lâu, ngỡ như cả thế kỷ. Không thể kìm nén, Minh để mặc những giọt nước mắt nóng hổi lăn dài. Cái ôm siết của Nguyên đầy đau đớn xen lẫn vui mừng và thật nhiều sự hối hận. Cái ôm khiến tim Minh nhói đau. Cô vòng tay ôm Nguyên, để xoa dịu nỗi đau của cậu hay cũng để xoa dịu nỗi đau của cô?

Hai nỗi đau hoà lại làm một, xé nát trái tim con người.

Có lẽ hai người sẽ đứng như thế suốt đêm nếu Jay không lên tiếng:

- Sao nhà tôi thế này, anh hai ơi anh đâu rồi?

Cả hai vội buông nhau ra, Minh lau vội nước mắt trong lúc Nguyên đi bật đèn. Lần đầu tiên nhìn thấy anh hai mình không đeo mặt nạ, Jay kêu lên kinh ngạc:

- Ôi! Anh kia... anh là?

- Là anh hai em đó! – Minh gượng cười

- Ôi ba mẹ ơi anh đẹp trai dã man!

Nguyên và Minh bật cười trước câu nói của Jay. Cô vào bếp, quyết định nấu một bữa với mớ đồ ăn mà Jay vừa đem về (chẳng qua là tên nhóc đó muốn “trở tài” nên mới mua nhiều như thế :)))

Trong khi Jay giúp Minh dọn bàn ăn thì cô vào phòng gọi Nguyên:

- Giờ ăn đến rồi!

Không có ai. Có tiếng nước xả trong phòng tắm, có lẽ Nguyên đang tắm. Minh đi quanh phòng, căn phòng lớn được trang trí hiện đại và rất gọn gàng. Hai màu đen và trắng được sơn xen kẽ tạo nên sự đối lập hoàn hảo, một phần nào phản ánh tính cách của chủ nhân. Ánh mắt cô lướt qua tấm hình chụp Nguyên và một người đàn ông lớn tuổi để trên chiếc bàn gần cửa sổ, cô lờ mờ đoán được đây là ba Nguyên. Thế nhưng, hai người có vẻ không giống nhau lắm, ở người đàn ông có gì đó rất nguy hiểm, lạnh lùng đến tàn nhẫn khiến người nhìn thấy phải khiếp sợ. Quyền uy toả ra ngay cả khi đó chỉ là một bức ảnh.

Minh cảm bức ảnh lên, cẩn thận quan sát như một món đồ quý hiếm.

Nguyên mỉm cười bước ra. Nhưng nụ cười cậu lập tức tắt ngấm khi thấy Minh cảm bức ảnh.

- Đây là ba anh phải không? – Minh hỏi, mắt vẫn chăm chú nhìn bức ảnh

- Ủ! – Không dễ gì cho Nguyên khi nói ra câu trả lời dù nó chỉ bao gồm một từ

- Sao ông ấy không ở với anh? – Minh đã đặt tấm ảnh xuống

Im lặng...

- Không hợp! – Nguyên trả lời, trống không

- Chúng ta đi ăn thôi! – Minh vội nói lảng sang chuyện khác

Nguyên gật đầu. Trước khi cánh cửa kịp đóng, Minh lướt qua bức ảnh lần nữa. Cô chợt cảm nhận được điều gì đó rất khủng khiếp sắp xảy ra.

Bữa tối diễn ra rất vui vẻ.

Nguyên và Minh đi dạo quanh vườn. Nguyên lên tiếng trước phá tan không gian yên tĩnh:

- Sao em lại tha thứ cho anh?

- Vì em muốn được bay đến bầu trời kia! Nhưng không có anh, em không bay được! – Minh nháy mắt

Khi Nguyên còn ngây người với câu trả lời của Minh thì cô đã nhón chân, hôn nhẹ vào môi Nguyên, lần đầu cô chủ động.

Một nụ hôn phớt, không hơn. Điều đó với Nguyên là chưa đủ, cậu choàng tay ôm lấy eo Minh, kéo cô lại gần, nhấn cả hai vào một nụ hôn sâu.

Nụ hôn nồng nàn hơn, mãnh liệt hơn. . .

Sâu hơn. . . như vô tận. . .

Có tiếng Jay gọi, Minh đẩy Nguyên ra, bật cười khi thấy chút luyến tiếc trên mặt cậu. Cô chào tạm biệt Nguyên rồi ra về. Khi Nguyên đã vào nhà, Minh nói thật nhỏ, chỉ đủ mình cô nghe:

- Em đã nói sẽ bắt anh trả cái first kiss mà!

---

Minh vừa về thì thấy Kay đứng trước nhà, cậu ta đứng dựa lưng vào tường, có vẻ chờ cô đã lâu, đôi mắt vô hồn nhìn xoáy vào khoảng không màu đen trước mặt, sâu trong đáy mắt như có tảng băng trôi lạnh lẽo, khoe miệng lúc nào cũng chực vẽ nên cái nhếch mép tàn nhẫn. Không một điểm nào ở Kay khiến người đối diện thấy bình an. Vừa thấy Minh, cậu ta đã mỉm cười:

- Tôi có chuyện muốn nói, có phiền cô không?

- À. . . không!

Minh mời Kay uống trà. Không để cô gái đợi lâu, Kay đã mở lời:

- Tôi đã điều tra về quá khứ của cô!

Minh kinh ngạc nhìn Kay, giọng nói xen lẫn tức giận:

- Tại sao anh lại điều tra tôi?

- Để bảo đảm an toàn cho cậu Shin! Ba cậu ấy yêu cầu tôi điều tra về bạn gái con trai mình!

- Thì ra là anh biết sự thật! – Minh cười trù

- Tất nhiên! – Kay nhún vai

Minh từ tốn hỏi:

- Thế. . . anh đã điều tra được gì rồi?

- Tất cả quá khứ của cô!

Kay lạnh lùng đáp, hàn khí xung quanh chàng trai trẻ khiến Minh dè chừng

- Có lẽ cô cũng biết người giết cha mẹ mình rồi nhỉ?

Thấy Minh không trả lời, Kay tiếp lời:

- Nhưng những gì cô biết chưa đủ đâu! Người bắn phát đạn giết chết cha mẹ cô thì đúng là kẻ đã bắt cóc cô nhưng. . . người đứng đằng sau giật dây mới là quan trọng!

- Vậy đó là ai? – Minh nói như hét, ánh mắt hằn lên những tia nhìn đầy thù hận

Kay vẫn điềm tĩnh:

- Người đứng đầu Từ thần! Người trong tối, chưa bao giờ lộ diện, đến kẻ giết cha mẹ cô còn không biết mặt ông ta, hẳn ta chỉ làm theo lời chỉ dẫn của người được gọi là Ngài thôi!

- Hãy cho tôi biết hắn là ai! – Minh nôn nóng

- Biết rồi thì cô sẽ làm gì? – Kay nhếch mép

- Giết hắn! – Minh trả lời, không chút do dự

Kay lặng lẽ đưa cho Minh một tấm hình. Khi Minh nhìn thấy người đàn ông trong ảnh, cô đã ước mình nhìn nhầm. Minh không nói được gì, chết trân tại chỗ. Quyền lực của người đàn ông trong ảnh quả là khiến người nhìn thấy phải kinh hãi.

Chợt, Minh hét lên, trong cảm lặng.

Là quá khiếp sợ hay quá đau đớn?

Hoặc...cũng có thể là cả hai...

- Cô vẫn sẽ giết hắn dù đó là cha người cô yêu?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Đeo Mặt Nạ* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 19: What Is Love? Love Is Pain!

- Xin hỏi quý khách muốn mua gì?

Cô bán hàng tươi cười hỏi chàng trai trẻ mặc chiếc áo sơ mi trắng. Nguyên nhìn quanh cửa hàng rồi chọn chiếc đầm đen đẹp nhất:

- Phiền cô gói cho tôi cái này!

Cậu đi một vòng

- Cái này!

- Cả cái này nữa!

- À cả cái đó nữa!

Sau khi thanh toán tiền, Nguyên lái xe đến siêu thị và mua khá nhiều đồ ăn.

- Sặc! Anh làm gì mua nhiều thế? – Jay hét nhìn mấy túi đồ ăn rồi đến những bộ quần áo

- Nhóc đừng hỏi nhiều! Mau đến cửa hàng này lấy cho anh cái bánh kem!

Hôm nay là tròn ba tháng Nguyên và Minh chính thức quen nhau nên Nguyên muốn tự tay nấu đãi Minh một bữa thật hoành tráng.

Xong xuôi đâu đó, cậu cẩn trọng đặt gói quà có chiếc đầm đen bên cạnh bó hoa hồng và chai rượu vang, Nguyên bấm số gọi cho Minh...

“Số điện thoại quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau!”

- Sao không nghe điện thoại nhỉ? Jay à! Em ở nhà nhé, anh đến nhà Minh lát!

- Vâng!

Nguyên phóng ra xe, lái một mạch đến nhà Minh.

Không có ai ở nhà.

Cậu có một dự cảm chẳng lành...

*“Số điện thoại quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau!”*

Có gì đó mách bảo Nguyên rằng...cậu sắp mất người con gái mình yêu nhất...

---

- Đã điều tra con bé đó rồi chứ?

Người đàn ông mặc bộ vest đen ngồi trên chiếc ghế lớn trong căn phòng tối, từ tốn hỏi chàng trai đứng trước mặt, sự lạnh lùng tàn nhẫn toả ra từ giọng nói

- Vâng! – Chàng trai trẻ có gương mặt đẹp như tượng tạc, mái tóc đen dài che phủ một bên mắt khẽ trả lời

- Có gì thú vị để thằng Shin phải liều mạng vì nó ba lần bảy lượt không?

- Rất thú vị là đằng khác đấy thưa bác Trần! – Kay nhếch mép

Người đàn ông quay lại, nhíu mày nhìn Kay:

- Thú vị như thế nào?

- Chắc bác muốn biết một chút về quá khứ của cô gái này chứ?

Kay thấy một tập hồ sơ lên bàn, thích thú chờ xem phản ứng của người đứng đầu bang Từ Thần.

- Thì ra là nó! Trái đất tròn thật!

- Ông nghe câu này chưa? Nợ máu phải trả bằng máu! – Kay đột ngột thay đổi thái độ

Hoàng Trần chăm chú nhìn chàng trai, Kay tiếp lời:

- Người ông giết không chỉ có ba Minh!

- Cậu muốn trả thù? Thay đổi thái độ nhanh nhé? – Hoàng Trần mỉm cười, bất ngờ rất nhiều nhưng nét mặt vẫn bình tĩnh kỳ lạ

- Có thể! Để tồn tại, đôi khi con người ta phải tàn nhẫn! Chính ông đã dạy tôi điều đó! Nhờ việc điều tra Minh, tôi đã biết được một số bí mật mà đáng lẽ tôi phải biết từ lâu!

Kay nhẹ nhàng rút khẩu súng trong túi ra, không chút run sợ chĩa thẳng vào đầu Hoàng Trần, hàn khí toả ra khắp không gian.

- Để đứng đầu mafia toàn Châu Á, ông đã tiêu diệt những người anh em của mình trong Tứ Đại Thiên Long, bao gồm ba Minh và cả ba tôi, chỉ trừ mỗi ba của Lệ Băng vì ông ta đã khôn ngoan rút lui trước!

Khẩu súng lạnh lẽo chạm vào da thịt nhưng người đàn ông vẫn không hề sợ hãi, bình tĩnh như đây là trò đùa:

- Tôi đã biết sẽ có ngày này! Vì vậy, tôi đã để cậu điều tra Minh! – Hoàng Trần thờ ơ hất ra, có chút gì đó hối hận

- Ông đã biết trước tất cả?

Trong một chốc, Kay đã không giấu được sự ngạc nhiên

- Đừng thắc mắc, chàng trai trẻ ạ! Nào, kế hoạch của cậu là gì?

Cả hai cùng cười, đơn giản chỉ là cái nhếch mép.

- Có nhớ vụ tai nạn ba năm trước đã khiến một chân ông không thể di chuyển không?

- Là cậu?! – Hoàng Trần hỏi, bao hàm một sự khẳng định

- Không sai! Nhưng mà...tôi chưa muốn ông chết dễ dàng như vậy!

Tiếng bóp cò khô khốc, Hoàng Trần ngã xuống, nhưng không có máu.

Súng gây mê.

---

Mình vẫn bật tắm. Đã bốn tiếng kể từ lúc Minh không nghe điện thoại, Nguyên thật sự lo lắng, cậu đi đi lại lại trong nhà, không ngừng vò đầu bứt tai:

- Em muốn chơi trốn tìm với tôi sao?

Tiếng điện thoại kêu...

- Kay?

- Muốn gặp ba thì hãy đến bờ sông ở khu ngoại ô! Đi một mình!

- Cậu đang chơi trò gì thế? Tôi muốn điên lên rồi này, Minh biến...

- Black King, cậu đã bao giờ thấy Cold Prince này chưa?

Tiếng gác máy lạnh lẻo trong không gian tĩnh mịch.

Nguyên nắm chặt chiếc điện thoại trong tay, vậy là sự nghi ngờ của cậu về những hành động kỳ lạ gần đây của Kay giờ sắp có câu trả lời.

Chiếc BMW 335i convertible lao vút trong màn đêm.

Trăng tròn soi tỏ từng bước đi của thủ lĩnh Phong Thần Bang. Tiếng lá xi xầm với gió như muốn cảnh báo cho chàng trai trẻ điều chẳng lành.

Những bí mật kinh hoàng sắp được hé lộ...

- Đến rồi à?

Hoàng Trần bị trói ngồi trên chiếc xe lăn. Nếu chân không bị tổn thương thì không dễ gì ông bị Kay bắt đến đây. Đường đường đứng đầu hệ thống mafia lớn mạnh nhất Châu Á mà nay phải chịu trói bởi một thằng nhóc hi mũi chưa sạch, đảng này còn là cánh tay trái đắc lực của mình. Ông chỉ còn biết mỉm cười cay đắng nhìn thẳng con độc nhất.

- Có biết trò cò quay Nga không?

- Cậu đang...

Không để Nguyên nói hết câu, Kay thận trọng rút ra khẩu súng, chĩa thẳng vào đầu Hoàng Trần:

- Cây súng này có sáu lỗ đạn, tôi đã bỏ năm viên đạn ra, đúng luật là tôi bắn ông ta rồi đến tôi, người "hưởng" viên đạn cuối cùng sẽ chết! Nhưng mà... như vậy thì người ăn đạn sẽ là tôi, nên... chúng ta phá luật nhé!

Cạch, lần một.

- Đã đến lúc cậu biết tội ác của cha mình! – Giọng nói Kay lạnh không kém khẩu súng cậu đang cầm

Cạch, lần hai.

- 20 năm trước, có một tổ chức mafia rất hùng mạnh, đứng đầu tổ chức đó là Tứ Đại Thiên Long, bao gồm 4 chàng trai trẻ và tài giỏi nhất!

Cạch, lần ba.

- Nhưng để là người duy nhất đứng đầu tổ chức, một trong bốn người đã quyết định hy sinh những người anh em của mình! Hai người chết, một người tự động rút lui để bảo toàn tính mạng. Trong hai người chết, một người còn con trai nhỏ, còn một người thậm hơn, vợ cũng bị giết, chỉ còn cô con gái năm tuổi!

Cạch, lần tư.

- Tên kẻ phản bội là Hoàng Trần, người rút lui có đứa con gái tên Lệ Băng. Người chết để lại đứa con nhỏ là Thái Phong, ba tôi! – Hai tiếng "ba tôi" thoát ra lạnh lùng nhưng tràn ngập đau thương

Cạch, lần năm.

- Và... người cuối cùng tên là Trịnh Nhật Vũ!

- Ba tôi!

Giọng nói quen thuộc vang lên, ả chưa thật nhiều đón đầu và thù hận. Một cô gái nhỏ nhún bước ra từ trong bóng tối, mái tóc nâu xoăn nhẹ bay trong gió, lạnh lùng giờ khẩu súng về phía người đối diện mình – Nguyên.

Đôi mắt sắc lạnh nhìn xoáy vào chàng trai áo trắng, gương mặt lãnh đạm không chút cảm xúc, có chăng đây chính là bản chất thật của cô – một tảng băng đứng nghĩa.

Trịnh Tú Minh.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Đeo Mặt Nạ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 20: Khi Yêu Đừng Quay Đầu Lại

Nguyên như chết đứng. Đôi mắt mở to kinh ngạc, cậu nhìn Minh trên trời, á khẩu.

- Tôi vẫn sẽ giết, dù đó là cha người tôi yêu!

Minh nói, tron tru và dứt khoát, nhưng cô nói với ai? Với chính mình!

Một cách dứt khoát, Minh chuyển hướng súng chĩa vào đầu Hoàng Trần, chuẩn bị bóp cò.

Một giây...

Hai giây...

Đoàng!

Tiếng động kinh hoàng xé toạc màn đêm yên tĩnh.

Không có máu.

Nhưng không phải súng gây mê.

Một thoáng giật mình, cả Minh và Kay nhìn chăm chú người vừa bắn phát đạn kia. Nhật Nguyên.

Hai tay cậu, mỗi tay một khẩu súng, chĩa thẳng vào hai kẻ vừa uy hiếp giết cha mình. Có chút do dự khi mũi súng thứ hai giờ về phía Minh.

Một chút do dự và thật nhiều bắn khoăn.

Bốn người – mỗi người một suy nghĩ.

Giờ đây giữa họ chỉ là sự im lặng đáng sợ.

Gió thổi mỗi lúc một mạnh hơn, như những đợt bão táp đang ầm ầm trong tâm hồn của cả bốn người.

- Em có yêu tôi không? – Nguyên chợt hỏi, tay vẫn nắm chặt hai khẩu súng

Không có tiếng trả lời.

Một chút thất vọng.

Và...

Thật nhiều đau thương

- Bắn đi Minh! – Kay giục, đã hạ súng xuống

Cô vẫn đứng trơ ra, cố gắng dùng tất cả sức lực để bóp cò, lý trí và ngọn lửa hận thù bảo cô hãy bắn đi nhưng... con tim không cho phép.

Kay có vẻ sốt ruột, hấn chĩa súng vào đầu Hoàng Trần, ấn mạnh đầu súng vào đầu người đàn ông, ngay lập tức, một viên đạn bay đến nhắm thẳng vào tay Kay, không chệch một li.

- Cậu dám?

Nguyên nhếch mép, sự bình tĩnh hiện rõ trên từng cơ mặt, lạnh lùng đến độ khiến cả trăng cũng phải giật mình, đứng phong thái của Black King lừng danh.

- Minh! Bắn đi! – Kay vẫn ngoan cố

Nguyên nhìn Minh, cô nhìn cậu. Mắt chạm mắt. Đau.

Đôi mắt ấy, giờ đây đã không còn những tia lửa nhỏ nữa, nó chỉ còn là đại dương bao la với một nỗi đau vô tận. Cô muốn nhìn thấy thiên thần của mình, Nguyên. Không phải Black King.

Câu xin lỗi chực chờ trong cổ họng Minh, không cách gì thoát ra.

Muốn nói thật nhiều lời yêu thương nhưng...

Đó là con trai kẻ đã giết cha mẹ cô.

Tròn đất quả là tròn, để họ gặp nhau, rồi giờ đẩy họ ra xa.

Đời mà, trớ trêu lắm.

Mặt hồ phẳng lặng còn có lúc dậy sóng hướng chi là đời người.

- DỪNG LẠI! HIỂU LÀM RỒI!

Trăng, gió, màn đêm và bốn con người đều quay lại nơi phát ra giọng nói ấy. Lệ Băng.

- Hoàng Trần không phải ba Nguyên! Xin hãy nghe tôi nói!

- Em đang nói gì vậy, chuyện đó là không thể, ông ta không phải ba Shin thì ai là ba cậu ta chứ? – Kay cười khẩy, máu từ tay tuôn ra ướt đầm cánh tay áo, nhưng cậu ta không hề đau.

Lệ Băng nhìn sâu vào mắt Kay – người cô yêu, trả lời rành rọt, không sót một chữ:

- Thái Phong!

Bàng hoàng.

\_\_\_\_\_ Flashback \_\_\_\_\_

“Oe oe”

Tiếng trẻ sơ sinh khóc vang cả bệnh viện. Đêm nay, có hai hoàng tử xinh đẹp vừa chào đời, sẵn sàng cho những sóng gió sẽ ập xuống đầu mình.

Một người thanh niên trẻ bước vào, lặng ngắm hai thiên thần. Rồi hần chột mỉm cười, một nụ cười tàn độc.

- Xin lỗi Thái Phong, nhưng tôi không còn cách nào khác! Rồi sẽ có ngày hần phản bội chúng ta, tôi chỉ có cách này mới khiến hần khổ đau!

Người thanh niên nói rất nhỏ, chỉ để chính bản thân mình nghe.

Nhanh như chớp, hai đứa trẻ đã không còn nằm ở vị trí ban đầu.

Một sự tráo đổi.

Một sự bắt đầu.

Bắt đầu những nỗi đau... cho cả hai thế hệ.

\_\_\_\_\_ End flashback \_\_\_\_\_

- Không! Tôi không tin! – Kay gào lên, điên loạn

- Em cũng không dám tin, nhưng ba em đang bệnh nặng, ông ấy đã thú nhận với em tất cả! Ba em chỉ cầu xin ở mọi người sự tha thứ!

Lệ Băng quỳ xuống, những giọt nước mắt lăn dài trên gương mặt thánh thiện. Sự hối hận muộn màng. Hối hận thay cho cha mình.

Đoàng!

- BA!



Nguyên hét lên. Nhưng không kịp, Hoàng Trần ngã xuống.

Máu loang đỏ trên mặt đất.

- Ba xin lỗi! Đến lúc ba phải đền mạng, nợ máu trả bằng máu! Nguyên à...ba không xứng làm ba con! Ba biết, dù đã tự động tách khỏi Tử Thần, dù bị ba cản trở rất nhiều nhưng con không bao giờ hận ba, cảm ơn con, Nguyên! Ba...có một lời cuối cùng muốn nói với con...ba yêu con!

Người đàn ông thều thào, cố nói những lời cuối cùng.

Trong lúc sự thật được phơi bày. Thủ lĩnh Tử Thần Bang đã giật khẩu súng trên tay Kay và tự sát. Hoàng Trần khóc, vì bất lực hay hối hận, chỉ có ông biết.

- Con cũng yêu ba, thật đấy! – Nguyên thì thầm

*Rồi máu khô đi.*

*Để lại trên đất một màu đỏ sẫm.*

- Chết tiệt! – Kay cần nhẩn, hấn nhanh nhẹn giờ súng về phía Nguyên, nhưng chậm hơn Minh một bước

Đoàng!

Lại một phát đạn ngay tay Kay, chệch một tít, dù sao Minh cũng không phải tay súng giỏi.

- Cô điên à? Nghĩ rằng đánh được tôi sao?

Kay cười, cười lớn.

Hấn cười.

Nhưng rất đau.

Nụ cười không hấn đại diện cho niềm vui!

Nước mắt chưa phải biểu tượng cho khổ đau!

Dù đó là quy luật cũng không có nghĩa không thể thay đổi.

Kay là một tay súng giỏi, cận kề Nguyên trong bất kỳ trận chiến nào. Phong Thần Bang có luật là không giết người, dù cho trận đánh có nảy lửa thế nào tuyệt đối cũng không giết người. Nhưng điều đó không khiến cho cả thế giới ngấm không sợ Phong Thần Bang. Lý do? Đương nhiên là vì Black King hùng mạnh và tay súng tài giỏi, nổi tiếng đã bắn là không chệch một li – Cold Prince!

Đoàng!

Kay giờ súng về phía Nguyên, bắn không cần nhắm, nhanh như chớp và hoàn toàn chuẩn xác. Nhưng người trúng đạn không phải Nguyên...

- MINH!

Nguyên gào lên, ôm lấy cơ thể đầy máu của Minh, đôi mắt hằn lên những ngọn lửa đang cháy phừng phừng.

- Tại sao? Tại sao em lại đỡ đạn cho tôi? TẠI SAO?

- Vì...em yêu anh! – Minh mỉm cười, đưa đôi tay đầy máu vuốt lấy mặt Nguyên

- Em đừng ngủ! Đừng ngủ!

Nguyên ra sức lay Minh dậy khi thấy cô sắp nhắm mắt

- Nguyên à! Nếu...có kiếp sau, chúng ta...lại yêu nhau nhé! Lúc đó...em muốn được đi biển, được không anh?

- Đồ ngốc! Đừng nói là kiếp sau, cả tỷ năm sau anh vẫn yêu em! Em đừng nói những lời ngốc nghếch đó, em mau tỉnh lại, anh sẽ dẫn em đi biển!

Minh mỉm cười rồi ngất đi trong vòng tay Nguyên. Cậu hét lên, ôm Minh chặt hơn, ra sức gọi tên cô, nhưng Minh vẫn không tỉnh.

- KHÔNG!

Gió ngừng thổi, lắng nghe những tiếng la vô vọng trong trái tim cô gái nhỏ.

Cổ gào thật lớn, nhưng chỉ là những tiếng gào câm lặng.

Không cách gì bật thành tiếng.

Trước mắt Minh giờ đây là một khoảng không, một khoảng không màu đen.

Sợ hãi bao trùm.

*Thiên thần của em, anh đang ở đâu?*

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Đeo Mặt Nạ* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 21: Bên Kia Tuyết Trắng

Mưa.

Lạnh.

Đau.

Nước mưa hoà với máu, tạo nên một thứ màu sắc kỳ dị.

Đoàng!

Đoàng!

Đoàng!

Tiếng súng xé toạc màn đêm u tối. Âm thanh khô khốc ấy bắt gặp những giọt mưa rơi lộp bộp, nghe như bản hoà âm của nước mắt, không gian chỉ còn là một màu u uất.

Nguyên bắn không xác định vào không trung rồi gục xuống.

Kay vẫn đứng đó, nắm chặt khẩu súng, không bắn. Hắn nhìn cảnh tượng trước mắt bằng ánh nhìn thờ ơ, không chút cảm xúc. Tận sâu trong đáy mắt chỉ có tảng băng vô hình lạnh giá, hoàn toàn vô hồn.

Đoàng!

Lại tiếng động kinh hoàng ấy, Kay khụy xuống, máu từ chân phải tuôn ra không ngừng.

Một cái nhếch mép kiêu hãnh – từ Kay

Một cái nhìn lạnh lùng – từ Nguyên

Đoàng!

Lại một phát vào chân phải, máu vẫn tuôn. Nhưng, Kay vẫn giữ nguyên cái nhếch mép, không đau.

- Em xin anh! Dừng lại đi Shin! Anh giết anh ấy mất! – Lệ Băng cố gạt khẩu súng trên tay Nguyên

- Em yêu cậu ta? Không đáng đâu Lyn!

Không hề nhìn Băng, Nguyên nói bằng giọng rất nhẹ, tựa như gió. Tay cậu vẫn nắm chặt khẩu súng, nhưng không bắn nữa.

Kay gượng đứng lên, gương mặt đã trở về vẻ lạnh giá vốn có, hoàn toàn không chút thần sắc, hàn khí toả ra từ giọng nói, đủ lạnh để khiến cả không gian ngừng thờ:

- Hôm nay đến đây thôi! Trận chiến còn dài!

Nhanh như chớp, hần nhảy xuống sông, không chút dấu vết đọng lại trên mặt nước phẳng lặng, kể cả màu đỏ của máu.

- Gọi xe cấp cứu đi!

Nguyên cắt khẩu súng vào túi, buông một câu hò hững hờ rồi bế xốc Minh đi, máu tuôn ướt đầm cả áo Minh, bết vào người Nguyên. Một mùi tanh nồng đầy đau thương.

Mưa rơi ướt cả cơ thể Nguyên, cậu lạnh, lạnh cả trong tâm hồn.

Từng giọt nước óng ánh rơi dài trên gương mặt chàng trai trẻ, là mưa hay nước mắt?

Chẳng ai có câu trả lời.

---

Bệnh viện khoác một màu trắng u buồn. Từng dòng người qua lại trước mắt Nguyên, mỗi người một công việc, trông họ như những chiếc máy được lập trình sẵn, vô vị.

Cậu ngồi im trên băng ghế dài, kế bên là Lê Băng, nhưng dường như với Nguyên, mọi thứ đều vô hình.

- Minh bị làm sao vậy? Cậu ấy tỉnh chưa? Mọi chuyện là như thế nào vậy?

Ngọc chạy vội vào bệnh viện với bộ dạng nhem nhuốc không thể tả. Cô ra sức lay vai Nguyên, hỏi dồn nhưng cậu chỉ ngồi im như pho tượng.

- Cậu mau dừng lại đi, Nguyên đã đủ đau khổ rồi!

Lê Băng lôi Ngọc ra, mặc cho cô vùng vẫy. Rồi chẳng nói chẳng rằng, Ngọc quay sang ôm Băng khóc nức nở, như thể cả hai đã thân từ lâu. Lê Băng không còn cách nào khác đành vỗ nhẹ vai Ngọc mong cô thôi khóc.

- Xin hỏi ai là người nhà của bệnh nhân Trịnh Tú Minh?

Nguyên bật dậy đầu tiên, Ngọc và Băng quay phắt lại nhìn vị bác sĩ vừa cất tiếng khiến ông bác sĩ cũng phải giật mình.

- Cháu là bạn trai cô ấy!

Nguyên bình tĩnh đáp sau phút mất kiểm soát, sự bình tĩnh khiến những người chứng kiến phải kinh ngạc trong thinh lặng.

- Tôi có chuyện riêng muốn nói với cháu!

Khi cả hai đã đối diện, vị bác sĩ mới chậm chạp lên tiếng, đôi mắt đầy vết nhăn nhìn thẳng vào đôi mắt buồn, sâu thẳm như đại dương bao la với những con sóng nhỏ đang lăn tăn xao động như chính trái tim chàng trai trẻ, một cái nhìn đầy sự an ủi và cảm thông:

- Tú Minh đang trong tình trạng rất nguy kịch, nếu trong đêm mai cô bé không tỉnh lại thì chúng ta đành phải đối mặt với trường hợp xấu nhất!

- Không còn cách nào khác sao bác sĩ?

Nguyên vẫn giữ sự bình tĩnh lạ kỳ ấy, điều đó không khiến cho người đối diện phải chau mày. Thế nhưng, trong đôi mắt sâu thẳm ấy, những con sóng đang lớn dần lên, dội từng đợt vào tâm hồn con người.

- Xin lỗi! Chúng tôi đã cố gắng hết sức!

Câu nói quen thuộc kết thúc bằng tiếng thờ dài của cả hai. Nguyên gật đầu chào vị bác sĩ, chậm rãi rảo bước trên hành lang bệnh viện.

Lê Băng và Ngọc chạy lại, không ngừng hỏi thăm tình trạng của Minh. Nguyên chỉ im lặng, cậu cứ im lặng như thế thật lâu. Rồi, cậu bất ngờ lên tiếng, giọng nói nhẹ tựa gió thoảng, nhẹ hẫng nhưng đầy đau đớn:

- Chúng ta cần chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất, nếu trong đêm mai cô ấy không tỉnh lại thì chúng ta sẽ mãi chẳng thấy tảng băng lạnh lùng đó nữa đâu!

Nguyên xoa nhẹ vai Ngọc, như một cách an ủi rồi cậu tiến thẳng đến phòng bệnh của Minh. Cái bóng trải dài trên mặt đất, cô độc đến tận cùng.

Nguyên lặng thinh ngắm Minh nằm im lìm trên chiếc giường trắng. Gương mặt thanh tú giờ đây tái nhợt, đôi mắt sắc lạnh nhưng nhìn cậu rất đỗi dịu dàng nay nhắm chặt, đôi môi nhỏ xinh cậu từng khao khát được hôn mãi giờ sao không còn chút sắc hồng nào nữa?

Minh bây giờ như một làn khói mỏng, làn da trắng mịn tái xanh, không còn chút sức sống nào, khiến người ngắm nhìn muốn chạm vào cũng không dám, như sợ cơ thể mỏng manh ấy sẽ tan biến ngay tức khắc.

*Em mau tỉnh lại đi, có biết anh đau đến thất lòng không?*

*Em đừng ngủ nữa, anh sẽ giận đấy!*

*Dậy đi rồi anh sẽ dẫn em đi biển, anh hứa đấy!*

Nguyên bước đến bên cạnh giường, đưa tay vuốt nhẹ mái tóc Minh, một cách từ tốn nhất có thể. Cậu chậm rãi hôn vào môi cô, rất nhẹ nhàng. Khao khát được ngấu nghiến đôi môi ấy nhưng... liệu cô gái ấy sẽ tan biến nếu Nguyên nhấn nụ hôn thêm sâu hay không?

*Sao em không đáp trả nụ hôn của anh, em không yêu anh nữa sao?*

Cố thoát khỏi những câu hỏi không có câu trả lời của bản thân, Nguyên thôi không nhìn Minh nữa, cậu quay đi, tìm Lê Băng.

- Lyn! Anh có chuyện muốn hỏi em!

- Anh hỏi đi! – Băng đưa cho Nguyên một chai nước suối, hy vọng uống một chút nước sẽ giúp Nguyên khá hơn

Ngập ngừng một lát, Nguyên hỏi, câu hỏi như bao hàm một sự khẳng định:

- Kay bảo em đến phá anh và Minh phải không?

Lê Băng im lặng, đôi mày khẽ nhíu lại, trả lời một cách khó khăn:

- Vâng...

\_\_\_\_\_ Flashback \_\_\_\_\_

- Em có yêu anh không Lyn?

Kay mân mê những lọn tóc mềm của Lê Băng, mỉm cười hỏi

- Anh hỏi lạ, tất nhiên là có rồi! – Cô gái xinh đẹp nheo mắt cười, ánh mắt lấp lánh hạnh phúc

- Vậy anh nhờ em một chuyện, em giúp anh được không?

Hắn kẻ sát mặt Băng hơn, môi nhếch lên một cái, không rõ có phải nụ cười không.

- Chuyện gì em cũng giúp anh hết!

- Vậy được!

Kay nói nhỏ vào tai Băng, vừa nghe xong, cô liền giãy nảy:

- Anh bảo em... đi yêu người con trai khác sao? Em chỉ yêu mỗi anh thôi!

- Ngoan nào! Chỉ là trò chơi thôi mà, chỉ cần em tách được họ ra là xong rồi!

- Nhưng... tại sao anh phải làm vậy?

- Có những chuyện em không nên biết, chỉ biết là... anh muốn người con trai đó cũng phải đau khổ giống anh! Anh muốn cậu ta... không có được tình thương, kẻ cả gia đình lẫn người mình yêu! – Kay hạ giọng thật trầm, trầm đục

Lê Băng im lặng một lúc rồi hỏi, giọng nói phảng phất chút sợ hãi:

- Vậy... nếu em làm được, anh sẽ yêu em hơn phải không?

- Chuyện đó là tất nhiên!

- Em đồng ý!

Kay mỉm cười kéo Lê Băng vào lòng, hôn nhẹ lên trán cô. Bóng tối che lấp một nửa gương mặt hắn, khiến khuôn mặt Kay đột nhiên trông thật méo mó, nụ cười trở thành cái nhếch mép kỳ dị. Đáng sợ!

\_\_\_\_\_ End flashback \_\_\_\_\_

Cả Nguyên và Băng đều im lặng, cô cố nói lời xin lỗi nhưng sao khó quá. Lê Băng đan hai tay vào nhau, gắng không khóc. Bởi cho dù có khóc cũng là quá muộn màng.

\_\_\_\_\_

Mình tỉnh dậy tại một nơi kỳ lạ. Cô nhớ rằng mình vừa đỡ đạn cho Nguyên, có lẽ đây là thiên đường, chắc cô chết rồi.

Xung quanh tuyết trắng phủ đầy, những tán cây thông, mặt đất và cả bầu trời cao kia, tất cả chỉ phủ một màu trắng tinh khiết, đẹp hoàn hảo.

Giữa cái nền trắng giản dị mà lung linh đó, một điểm đen xuất hiện. Đó là một đôi cánh, đôi cánh đen tuyền tạo điểm nhấn cho cả không gian trắng xoá tuyết. Đôi cánh đen khẽ động đậy, rồi nó quay lại, một thiên thần tuyệt đẹp. Vẫn là thiên thần ấy, nhưng không đeo mặt nạ nữa. Gương mặt đau yêu hiện ra, đầy đau thương, đôi mắt chỉ còn là đại dương sâu thẳm, từng con sóng trong đáy mắt dội thẳng vào trái tim người đối diện khiến tim Minh bất ngờ thất lại. Đau.

- Nguyên!

Mình kêu lên, cố bước đến. Thiên thần cũng bước đến. Cả hai cùng bước.

Giữa lần ranh của hiện thực và ảo tưởng, em sẽ dùng tình yêu của mình để phá vỡ nó!

Dù là quy luật cũng không có nghĩa không thể thay đổi!

Nếu khoảng cách giữa chúng ta là ngàn dặm, hãy tiến đến hoặc đứng yên, xin anh đừng bước lùi, để em có thể chạm vào trái tim anh.

Một khoảng cách rất gần, chỉ một chút nữa thôi, cả hai có thể chạm vào nhau.

Nhưng...

Thiên thần đột ngột biến mất, chỉ còn lại một đốm sáng nhỏ. Minh bàng hoàng nắm lấy đốm sáng nhưng nó cứ bay mãi, bay mãi. Cô hốt hoảng chạy theo, chạy đến khi chân mỏi rã rời.

Đốm sáng tan biến.

Mình ngất đi.

---

- Nguyên! Mình biến mất rồi! – Ngọc hét ha hét hải chạy khắp bệnh viện tìm Nguyên

Cậu đánh rơi hộp thức ăn mới mua, chạy thật nhanh đến phòng của Minh. Đập vào mắt Nguyên là chiếc giường trắng toát, không có ai cả. Nguyên nắm chặt hai tay, từng bước đi đến cạnh giường, một tờ giấy nhỏ đặt ngay ngắn trên chiếc drap trắng...

*Chỗ cũ*

*Đi một mình*

*Nếu muốn cô ta sống*

*Cold Prince.*

Nguyên vò nát tờ giấy, đôi mắt hằn lên những đốm lửa sáng, có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

Trận chiến còn dài, tất cả vẫn chưa kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Đeo Mặt Nạ* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 22: Khi Sóng Chạm Vào Đá Và Tan Đi

Nguyên quay người chạy nhanh ra khỏi bệnh viện, tay vẫn nắm chặt mảnh giấy, đầu óc rối bời.

Nguyên có mặt trước căn nhà nhỏ nằm khuất ở vùng ngoại ô – căn cứ bí mật chỉ có cậu và Kay biết.

Cậu nhớ hồi còn nhỏ xíu, Nguyên và Kay đã tìm ra căn nhà hoang này trong một lần mãi chơi mà đi lạc. Sau khi trở về nhà, cả hai rất hay mò ra đây chơi, càng lớn càng thân, như anh em một nhà. Có lần Kay dắt Lê Băng đến đây chơi, Nguyên đã tình nghịch giả ma giả quỷ dọa Băng làm cô khóc thét, rồi mặc cho Kay năn nỉ hết lời, cô cũng chẳng bao giờ dám đến đây nữa, thế là Kay giận Nguyên cả tuần lễ.

Nguyên chợt mỉm cười khi nhớ lại tuổi thơ đẹp đẽ của mình. Cậu và Kay là những người bạn thân, rất thân. Đã từng.

Bây giờ cậu phải đối mặt với hiện thực khủng khiếp. Sự thực như bàn tay vô hình của bóng đêm, lạnh lùng bóp nghẹt trái tim Nguyên, khó thở.

Chàng trai từ tốn bước vào trong căn nhà. Trước mắt Nguyên, Minh ngồi bệt dưới đất, tay chân đều bị trói nhưng vẻ mặt lại rất đỗi bình tĩnh. Cô nhìn Nguyên bằng ánh mắt dịu dàng nhưng lại đầy lo lắng. Minh đã tỉnh, từ đêm qua.

- Cậu đến rồi!

Kay đứng trong góc tối, gương mặt hằn như một khối hình méo mó dưới bóng đêm, đôi mắt vô hồn cùng ánh nhìn đờ đẫn khiến khuôn mặt Kay càng trở nên kỳ dị.

Kay thong thả bước đến gần Nguyên, hai tay dút sâu vào túi quần. Nguyên lùi lại, theo phản xạ, rút súng ra.

- Bình tĩnh nào! Trò chơi chưa bắt đầu mà! – Kay nhún vai, khẽ nhếch mép

- Cậu muốn gì? – Vẫn giữ khẩu súng trên tay, Nguyên điềm tĩnh hỏi

Bầu không khí tĩnh mịch, có thể nghe thấy cả tiếng lạo xạo của đàn kiến trên tường. Bên ngoài gió thổi vào các khoảng trống của căn nhà, làn gió len lỏi vào mọi ngõ ngách, vào từng tế bào trong cơ thể con người, rồi rời đi một cách chậm rãi, không chút vẩn vương, chỉ để lại con rùng mình cho những kẻ mà nó vừa ghé thăm.

Trăng thong dong dạo chơi cùng gió, rồi vô tình ghé lại, tò mò nhìn vào căn nhà, chăm chú theo dõi cuộc đối thoại đầy căng thẳng giữa hai chàng trai.

- Muốn đùa tởm thôi!

Rồi nhanh như chớp, Kay đặt tay lên cổ Minh, ấn nhẹ.

- Không được làm hại cô ấy!

- Nếu tôi muốn thì sao? – Kay cười, lần này nụ cười đã rõ ràng hơn

Kay ấn mạnh vào cổ Minh, đau nhưng cô không la.

Nguyên giữ súng về phía Kay, không chút do dự.

Kay ấn mạnh hơn, Minh kêu lên khe khẽ.

Nguyên chùn bước, hạ súng thấp hơn.

Chỉ chờ có vậy, Kay bắn vào chân phải Nguyên hai phát liên, chính xác từng milimet

- Cái này trả cho cậu!

Nguyên khụy xuống, máu bắt đầu tuôn. Cậu chợt mỉm cười, ngược mặt lên nhìn Kay, nói:

- Vẫn chẳng bao giờ tôi thắng cậu trong trò chơi bắn súng!

Một cái nhếch mép tàn nhẫn ẩn hiện trên khối hình méo mó trong bóng tối.

- DỪNG TAY!

Một tiếng hét vang lên, một cô gái có gương mặt vô cùng thánh thiện tiến đến gần Kay, tay cầm một con dao găm, sắc lẹm

Cô nhìn Kay không chớp mắt. Ánh nhìn lạnh lẽo xoáy sâu vào người đối diện, nhưng tận sâu trong đáy mắt lại tràn đầy yêu thương. Cô giơ con dao lên cao, hạ giọng thật trầm:

- Thả họ ra! Hoặc em sẽ giết anh!

- Em nghĩ em giết được anh?

- Nếu không thì sao? Anh sẽ giết em à?

Kay thoáng giật mình, không phải vì câu nói đầy dứt khoát lúc nãy, mà là vì gương mặt lạnh đậm kia, đủ lạnh để khiến cả thể giới đóng băng.

Gương mặt này, thần sắc này, ánh nhìn này, tất cả đều tương thích với cái tên của cô gái xinh đẹp – Hàn Lệ Băng.

Đoàng!

Một viên đạn bay thẳng vào cán dao khiến nó rơi xuống, chạm đất tạo thành tiếng “keng” chói tai.

- Em sẽ không giết anh đâu, phải không? – Kay nhìn chăm chăm con dao dưới đất, hỏi

Không có tiếng trả lời.

- Em có yêu anh không? – Kay lại hỏi, đôi mắt đã trở nên đờ đẫn

- Có! – Một tiếng “có” dứt khoát, dồn nén bao cảm xúc, chực chờ thoát ra khỏi cổ họng cô gái xinh đẹp bất cứ lúc nào

- Vậy hãy tha thứ cho anh!

Nói rồi Kay kéo Băng lại và hôn cô. Bất ngờ, Băng cắn mạnh vào môi Kay, nhưng hấn vẫn không buông cô ra. Mùi máu tanh xộc thẳng lên mũi khiến Băng như muốn nghẹt thở...nhưng...cô không muốn dứt ra.

Nụ hôn đầy mùi máu...

Đau đớn một cách ngọt ngào...

Mạnh bạo và đầy điên loạn...

Nhưng...rất dịu dàng...

Đoàng!

Viên đạn từ khẩu súng trên tay Kay nhắm thẳng vào thắt lưng Băng đau nhói, máu nhiều, nhưng chỉ khiến cho nụ hôn trở nên cuồng say hơn thôi, không cách gì dứt ra được.

Đoàng!

Lại một phát nữa, ngay bên vết đạn còn mới, máu lại tuôn.

Kay nhân nụ hôn thêm sâu, Băng thấy khó thở, nhưng cô không buông ra, chết như thế này...cũng tốt mà!

Đoàng!

Phát cuối cùng, máu tuôn ra ướt đầm cả tấm lưng Băng.

Cho đến khi oxy sắp hết, Lệ Băng mới dừng lại, không đáp trả nụ hôn nữa, nhẹ nhàng gục trên vai Kay, đôi mắt nhắm nghiền, hơi thở cuối cùng sắp rời bỏ cô.

- Anh yêu em, thật lòng!

Kay nói khẽ vào tai Băng, lần thứ hai kể từ khi sinh ra, nước mắt rơi trên gương mặt hấn.

Không biết cô gái xinh đẹp có nghe không, nhưng...trên môi cô vẽ nên một nụ cười...mãn nguyện.

- Cậu biết không Nguyên, tôi...thật sự đúng là con Hoàng Trần, bởi...tôi cũng là kẻ phản bội giống ông ta. Xin lỗi, người anh em! Shin à, tôi đã cài bom hẹn giờ, hôm nay...chúng ta chết chung nhé!

Kay ôm lấy cơ thể bất động đầy máu của Lệ Băng, cười điên loạn rồi từ tốn đưa súng lên đầu và...bóp còi.

Đoàng!

Hấn ngã xuống, trên tay vẫn ôm chặt Lệ Băng, máu hoà lại, thấm đầm cả mặt đất cách đó mấy phút vẫn còn khô.

Nguyên sững người nhìn cảnh tượng trước mắt, ánh nhìn đờ đẫn nhưng chất chứa thật nhiều nỗi đau của Kay ám ảnh Nguyên, tìm cậu đau nhói.

- Nguyên! – Minh khẽ gọi

Cậu cố ôm cái chân đau lết lại, lúng túng cời trói cho cô rồi ôm chặt Minh vào lòng.

- Em chạy đi Minh! Anh...không thể chạy được, bom sắp nổ rồi!

Minh mỉm cười, đưa tay vuốt dọc xương chân mày rồi nhẹ nhàng chạm vào mí mắt của Nguyên

- Vậy thì... chúng ta cùng chết! – Minh nói, giọng nhẹ hẫng

- Không được! Em phải sống! – Nguyên quả quyết

- Để làm gì? Để có những đứa con thật đẹp và chết như một bà lão, chứ không phải như thế này, không phải đêm nay! Anh sẽ nói như thế, như phim Titanic phải không?

Nguyên bật cười, cố điều hoà nhịp thở.

Minh dụi đầu vào lòng Nguyên, nhắm mắt lại:

- Anh hát cho em nghe đi!

Nguyên hát, nghẹn ngào.

Cậu hôn lên trán Minh, rồi đôi mắt trong veo, rồi chớp mũi, một cách tuần tự. Và cuối cùng là... môi.

Nụ hôn sâu, như bắt tận...

Không có điểm dừng, làm thời gian cũng trở nên vô hình.

Nụ hôn như ly cà phê đen...

Đắng cay mà ngọt ngào, khiến con người ta chẳng cách nào dừng uống.

Nụ hôn như ly rượu vang...

Mãnh liệt và cuồng say, khiến con người ta đắm mãi trong hương rượu thơm.

Nụ hôn như ánh mặt trời trên biển...

Lạnh giá mà cũng ấm áp, tạo nên ánh bình minh rực đỏ mỗi sớm mai.

Chẳng thể dừng lại được, phải làm sao đây?

Quả bom hẹn giờ... còn 5 phút nữa.

Chết như thế này... cũng tốt mà!

Có tiếng còi cảnh sát...

Mọi thứ trôi tuột vào khoảng không màu trắng xám...

Xa dần... xa dần...

---

Những con sóng bạc đầu từ xa dạt dần vào bãi cát vàng lấp lánh ánh mặt trời. Càng gần bờ, những vệt trắng dần dài ra, nối lại với nhau, như hàng người mặc áo trắng đang cố nắm tay nhau, tạo thành những con sóng trắng xoá.

Trên bãi cát mịn, một cô gái có mái tóc nâu xoăn nhẹ đang cười đùa vui vẻ trên lưng một chàng trai áo trắng, cậu có một đôi mắt thật lạ, nó sâu thẳm như đại dương xa kia nhưng đồng thời cũng ấm áp như chứa những tia lửa nhỏ bập bùng.

Tiếng cười giòn tan hoà cùng ánh nắng vàng ươm của buổi bình minh.

Một khung cảnh thật hạnh phúc.

Cô gái tuột xuống, vẽ lên cát dòng chữ nhỏ...

“Trịnh Tú Minh yêu Hoàng Nhật Nguyên”

Dòng chữ vừa viết xong lại bị sóng cuốn trôi mất, cô gái xịu mặt, chàng trai thấy thế bật cười, kéo cô gái tóc nâu vào lòng, thì thầm:

- Đừng viết dòng chữ ấy lên giấy, vì không chắc gì em giữ được nó mãi, đừng viết dòng chữ ấy lên đá, vì thời gian sẽ khiến nó phai mờ, cũng đừng viết lên cát, vì sóng sẽ cuốn nó đi, mà hãy viết...

...vào trong tim...



Cả hai cùng đồng thanh, tiếng cười bật ra hoà trong gió sớm...

Bình yên.

*Chúng ta là hai thái cực...chúng ta hoàn toàn không giống nhau...nhưng...EM YÊU ANH...nhiều hơn những gì anh có thể nghĩ!*

*Giữa tình yêu và thù hận...*

*Giữa sự thực và ảo tưởng...*

*Là làn ranh của máu và nước mắt...*

*Chúng ta ở hai thế giới khác nhau...*

*Nhưng...ANH YÊU EM...nhiều hơn những gì em có thể nghĩ!*

*Cho đến cuối cùng...chúng ta đã giữ được nhau!*

THE END.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Đeo Mặt Nạ* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.